

PHONG HOA

TRẢ NGÀY THỨ SÁU

TOÀ-SOẠN VÀ TRỊ-SỰ: 80, ĐƯỜNG QUAN-THÀNH — GIẤY NÓI SỐ: 874.

GIÁ BẢO (Trong nước): 1 Năm: 3\$00 — 6 tháng: 1\$60 — Mỗi số: 7 xu — Ngoại quốc: 1 Năm: 6\$50 — 6 tháng: 3\$50



Các ngài thượng-thư lục bộ muốn cho ta biết rằng các ngài tinh thần còn trẻ dù các ngài đã có râu, nên tổ chức một cuộc lãng du bằng xe kết hoa. Tuy vậy các ngài thượng-thư lại muốn tỏ rằng mình trang nghiêm nữa, nên sai người dựng túi hoa và vòng giấy để các ngài dùng ném chơi.

NHỮNG QUỐC ĐIỀU TRẢ PHONG VÂN

KHÔNG TIỀN KHÔNG HẬU

I. ĐI XEM MŨ CẢNH CHUỒN (Tiếp theo)

Thần kim tiền mới có người nhiệt thành lễ bái, chứ ông bụt mốc thì ai thêm nhìn; văn quốc - ngữ ta, chẳng qua là ông bụt mốc mà thôi.

PHẠM QUỲNH

Tôi đương mãi nghĩ đến sự huyền diệu vô cùng của chủ nghĩa dung hòa, thì Phạm tướng-công như thấu hết ruột gan tôi, vừa nở một nụ cười hoa, vừa nói rằng:

— Mời ông dùng chén chè tàu tổng khâu, rồi uống cùng bản-chức chén rượu mandarin cho ngon cơm...

— Bẩm tướng-công cho uống thế nào cũng được, cái đó không có quan hệ gì.

Phạm tướng-công nghiêm nét mặt mà bảo tôi:

— Ông làm. Rất có quan hệ vậy.

Ồ, thế ra mình chưa hiểu. Phạm tướng-công ngài đã thấu đáo cái triết lý của sự dung hòa lắm rồi, mà mình vẫn không biết. Chén chè tàu đây là biểu hiệu cho văn-hóa Á-đông, ta uống trước là phải, cũng như thuở nhỏ ta chịu ảnh hưởng của Hán học trước tiên, không còn ăn hận gì nữa.

Tôi bèn đem thiên ý rai bày với Phạm tướng-công. Tướng-công ôn-tôn bảo tôi rằng:

— Dung hợp hai cái văn-minh Âu, Á vốn là sở trường của bản chức.

— Vâng, tướng-công từ hồi còn cao ngoạ ở phố hăng Da đã có ý bảo tồn quốc-túy và hấp thụ tinh hoa của nền văn-minh thái-tây.

— Chính thế. Bản chức cho là lấy cái hay của người hòa lẫn với cái hay của mình, tức thì mình có đủ cả hai cái hay vậy.

— Một với một là hai, tướng-công nói thật là chí-lý.

Phạm tướng-công đạo mạo nói tiếp:

— Cái hay của văn - minh đông phương chung qui ở đạo Không. Những lời của thánh nhân đã dạy là những lời ta phải theo để bảo tồn lấy quốc-hồn quốc-túy...

— Nghĩa là, ngoài việc thuộc lòng truyện Kiều, ta lại còn phải có cái đức tin phục tòng lời nói của cồ-nhân.

— Chính vậy.
— Thừa tướng-công, đạo Không lại còn là đạo của sự tôn ti thượng hạ. Bầy tôi phải kính vua, vợ phải kính chồng, kẻ dưới phải kính người trên.

— Phải, đó là quốc túy mà ta nên bảo tồn...

— Nghĩa là, ngoài cái đức tin phục tòng, ta còn phải theo chủ nghĩa kính thượng...

Phạm tướng-công ngồi ngáy người ra nghĩ ngợi. Còn tôi, tôi cũng băn khoăn, tại còn văng-vẳng câu: « làm cho xã-hội ta đổi bại, chính là hai cái chủ-nghĩa kính thượng và phục tòng. » Nhưng óc tối, trí-mờ, mình hiểu làm sao được thâm ý của một nhà tư-tưởng như Phạm tướng-công... mình chỉ còn có kính cần chịu phục tòng mà thôi.

Soay sang phương-diện khác và sự nhớ rằng tôi đến đây là để phỏng-vấn ngài, tôi bèn kính cần hỏi:

— Tướng-công từ ngày ra nhận cái trọng chức thượng-thư bộ giáo-dục, công việc bề bộn, qui thể có an khang không?

— Cám ơn ông, nhờ trời cũng khá. Độ năm ngoái, tôi đau dạ dày trong ít lâu, nhưng nay đã lành hẳn rồi.

— Chúng tôi cũng đã được xem báo Xứ Sở nói về việc ấy. Theo báo ấy thì tướng-công chỉ tại quá tư-lự nên bị yếu...

— Ông nghe gì báo ấy! Quá tư-lự thì đau thế nào được dạ dày.

— Vâng, chúng tôi cũng nghĩ thế. Chỉ có bệ thực mới đau dạ dày mà thôi. Dẫn sao, tướng-công bây giờ được cường tráng, xin có lời mừng tướng-công, và mừng cho cả nước nữa... Tướng-công từ ngày xếp bút nghiên, có còn nghĩ gì đến quốc-văn nữa không?

Phạm tướng-công lắc đầu mà rằng:

— Bản-chức bận việc quan suốt ngày không có thì giờ bỏ đi...

Rồi về tư-lự, Phạm tướng-công giới thiệu N. P. đọc cho tôi nghe:

« Về phần riêng tôi thời từ tuổi khôn lớn biết tư-tưởng đến giờ, tôi đã tự nguyện hy-sinh cho quốc-văn. Nói thế không phải là tự cao, tự đại gì, vì ở đời này có bốn xu về danh lợi thời mới có « câu », chứ cặm-cụi về quốc-văn thì ăn thua gì. Thần kim tiền mới có người nhiệt thành lễ bái, chứ ông bụt mốc thời ai thêm nhìn; văn-quốc-ngữ ta chẳng qua là ông bụt mốc mà thôi. Nhưng người ta, ai cũng có cái « nghiệp » ở đời (nói theo nghĩa Phật): nghiệp ông quan là « trị » dân; nghiệp ông thầu-khoán là « kiếm » tiền; nghiệp chú xét-ty là cho vay nặng lãi; nghiệp mình có lẽ là làm nô-lệ cho quốc-văn... »

— Làm nô-lệ cho quốc-văn! Tôi sực nhớ đến một buổi chiều nào, ở nhà Hội Khai-Tri, có cuộc hội họp để bàn nên hay không nên tán thành chính sách của ông cựu toàn-quyền Varenne. Tôi nhớ ông Nguyễn-Phùng đứng lên hăng-hái nói rằng: « Chúng tôi sẽ được ai đưa đường có chân giá-trị, thì chặt đầu đi, chúng tôi cũng theo » — Tôi lại nhớ đến cái mỉm cười của Phạm tướng-công và câu trả lời se-se:

« — Làm gì mà hy-sinh to đến thế? »

Làm nô-lệ cho quốc-văn! Lòng hy-sinh của tướng-công to lắm vậy.

Trịnh trong, tôi nổi điều:

— Vâng, người ta mỗi người mỗi « nghiệp » — Nghiệp tướng-công bây giờ là « trị » dân, thì tướng-công còn thời giờ đâu mà hy-sinh cho quốc-văn nữa. Tướng-công chỉ còn tự nguyện hy-sinh cho sự « trị » dân mà thôi.

Phạm tướng-công cười ha-hả, cầm tay tôi mà rằng:

— Tôn-huynh thực là biết lòng bản-chức lắm...

Nói xong rót cho tôi một chén rượu đầy, ép uống cạn. Rồi tướng-công thong-thả, kể lể nổi lòng:

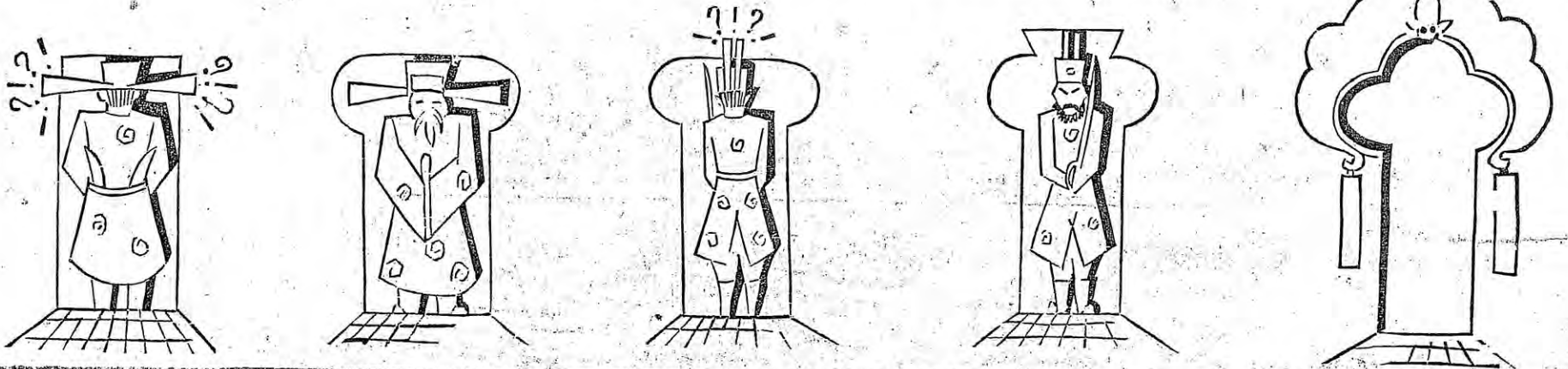
— Bản-chức tính cách vốn đậm bạc. Ngày xưa, hồi còn làm báo, có người tiếc cho bản-chức không chịu ở lạ, trường Bác-cổ làm một nhà khảo cổ Bản-chức cũng tiếc. Nhưng hồi đó bản-chức nghĩ rằng: « Nhà nước còn đương buổi nhu tài, các việc công-ích còn cần phải có người cồ-dộng, dữ kỳ an thường, thủ phạm làm một nhà khảo-cứu có lẽ không bằng khoa môi, múa mép làm một nhà ngôn luận, đầu bi-beng chẳng ăn thua gì, nhưng cũng khiến xã-hội có vẻ hoạt-động một chút.

— Khoa môi, múa mép bi-beng không ăn thua gì đã đành, chứ bây giờ hẳn là ăn thua. Ngồi cao chức trọng rầy đã cam lòng ấy chưa?

Phạm tướng-công không trả lời, con mắt mơ mộng, tay lật quyển Nam-Phong mà đọc một cách buồn rầu:

— « Than ôi! ta sinh nhai về bút thiệt đã phí mất bao nhiêu niên hoa rồi! Sau này, muốn báo ơn quốc-dân chưa biết thế nào, mỗi lần nghĩ tới,

SỰ TÍCH CÁI CỬA TRONG HOÀNG THÀNH



Có dư thì cuộc thi của C. P. A.

THUỐC LẬU HỒNG-KHÊ

Bệnh lậu mới mắc phải, hoặc bệnh đã lâu chữa không rút nọc, mỗi khi uống rượu, thức đêm, trong người nóng nẩy, lại thấy trong nước tiểu có vẩn, uống thuốc này đều khỏi rút nọc. Thuốc đã mau khỏi, lại không công phạt, nên được anh em chị em đồng bào tin dùng mỗi ngày thêm đông, cả người Tây, người Tàu cũng nhiều người uống thuốc này được rút nọc, công nhận rằng không thuốc nào hay bằng thuốc lậu Hồng-Khê. Giá 0\$60 một ống. Bệnh giang-mai, bệnh hạch lên soài, nóng rét, đau xương, rặt thịt, rức đầu nổi mề-đay, ra mào gà, hoa khế, phá lở khắp người, uống một ống thuốc là kiến hiện, không hại sinh dục. Cũng 0\$60 một ống. Xin mời quá bộ lại hoặc viết thư về, lập tức có thuốc gửi nhà giấy-thếp đến tận nơi.

HỒNG-KHÊ DƯỢC-PHÒNG, 88, Route de Huê (số cửa chợ Hòm) HANOI — Téléphone 755

ĐẠI-LÝ — Haiphong, M. Đức, 73, Belgique — Namđịnh, Ích sinh Đường, 190, phố Khách — Sơn-tây, Xuân Hai libraire Lac-son — Cao-Bảng, Vinh Hưng, 58, phố Thềm Yênbay, Đông Tuấn — Lao-Kay, Đại An — Vinh Huê, Tourane, Bazar Bát Tiên — Saigon, Đức Thắng, 148, Albert 1^{er} Đakao — Pnompenh, Hồng Bàng — Nhatrang, Sơn giang 12, Rue Marché — Vientiane, maison Ân Ba. Còn nhiều nơi nữa không thể kể hết, các nơi muốn mua buôn hoặc làm Đại-lý xin viết thư về thương lượng.

NGƯỜI NHỎ ĐẾN LỚN VÀ VIEC

không từng, không thấy kinh tâm, động phách, ức tắc không biết nói sao vậy.»

Tướng-công đọc xong như bị kinh tâm, động phách, về mặt rầu-rầu; tôi hỏi thêm tin tức về công việc bộ giáo-dục, về phong nhã học viện, sở quốc âm, nghĩa là tự-diễn Việt-Nam, tướng-công cũng như tắc không nói làm sao cả. Chán-nản, tôi từ tạ ra về. Phạm tướng-công lúc đó thờ dài, cầm tay tôi ân cần dặn lần sau thế nào cũng đưa đi xem lăng lẫm ở Huế — đó là những bài thơ trường thiên bằng đá...

Tôi ra về. Phạm tướng-công, nói đến hồn thơ như cảm xúc sinh tình, nên tôi bước ra đến cửa còn văng-vẳng có tiếng hát tiễn đưa:

Gon cò là con cò quăm
Chùa đi đến chợ đã làm ăn quã.
Hàng bánh hàng bún bày ra
Con mắt hau-háu trông qua mọi hàng.
Hàng mứt cho chi hàng đường,
Củ từ, khoai sọ cùng hàng chào chè.
Ăn rồi cặp nón ra về,
Gặp hàng chả chó lại lè chân vào...

Tứ Ly

TRUYỆN HUẾ VỚI TRUYỆN TÀU

TRUYỆN TÀU là những truyện rắc rối như mở bông bong, đến ông phủ doãn Thừa-thiên cũng không gỡ ra nổi mỗi manh.

Truyện Huế là những truyện quan rạng, khệ nệ, oai vệ như ông đốc quân lĩnh Tong-Hin hay một ông tướng Tàu khắc lúc nghe kèn thổi.

Báo Tràng An mới ra đời lại phải cái diễm phúc là ra đời ở Huế, nên gặp ngay toàn truyện Huế.

Phóng viên báo ấy theo nhà làm báo Chandet đến viện hảo-tàng Khải-dịnh để làm một bài tường thuật thì có cái may mắn gặp ngay một ông « quan » lính không cho vào.

Nói mãi « quan » lính ngài mới vào thăm « quan » coi viện. Nhưng ông quan này sai trả lời rằng chẳng biết nhà báo là gì, cô vào cũng phải nộp tiền vào cửa như người khác.

Phóng viên tức, tức là tiếc rằng không có cái mũi lỗ, mái tóc quần để cho « quan » coi viện ra vừa vái vừa mời vào.

Nhưng giận mà làm gì. Phải nộp tiền như người thường là được cái hân-hạnh làm dân rồi, phải tự cao tự đại hơn.

Làng báo cạnh tranh



Rồi đến thế này:

— Ế báo 2 xu một số 19 trang... trong có 21 bài rất dài và nhiều tranh ảnh... mua một số, biểu một số... lại biểu thêm một quyển « Phạm công cụ hoa », một viên mặt gấu, ngã đầu bốp đấy — và một cái toe, toe, oe... oe...!!

Lại đến lúc viết thư cho viên phủ doãn Thừa-thiên, báo Tràng-An lại bị một câu truyện Huế khác. Tuy đối với viên phủ doãn này, báo Tràng-An đã lấy đủ giọng: quan lớn, quan bé, không thiếu gì, mà viên ấy vẫn không thèm trả lời, lại thảo trá chuyện giao cho viên bang-tá để viên bang-tá chuyên trông cho chủ nhiệm báo Tràng-An « tri tuân ».

Câu truyện Huế này rắc rối như câu truyện Tàu vậy. Báo Tràng-An cho viên phủ doãn là khinh miệt mình, bèn viết thư cho viên ấy bảo rằng việc ấy hơi khó nghe một chút.

Việc ấy mà khó nghe một chút? Ông Phan-Khôi lắm to rồi. Việc ấy không có thể nghe được. Còn viên phủ doãn làm như vậy, không phải là khinh báo của ông đâu, chính vì viên ấy xử nhữn, tự cho là thấp hèn quá, không đáng giao-thiệp với báo chí, phải nhờ đến

viên bang tá giao-thiệp hộ đấy thôi.

Chứ lẽ đâu viên phủ doãn ấy đã là tin đồ đạo nho, đã từng biết: tiên học lễ, hậu học văn, mà còn không biết lễ phép như ông tướng làm.

BÁO ĂN MÀY

Ở kinh thành Paris nước Pháp mới hiện ra một tờ báo của bọn ăn mày. Nhà sáng lập ra nó lại kiêm cả chức chủ nhiệm, chức chủ bút và chức quản lý nữa; thật là một sự vể vang nện danh nên giá. Mà ông ta chính là một người ăn mày, trước kia làm thư ký, nay sa sút kiếm ăn lần hồi.

Tờ báo khi đưa nhà in, khi in thạch, khi viết tay, tùy theo thời thế, nhưng xếp đặt bao giờ cũng có vẻ khả quan, đủ cả xã-thuyết, tin thế giới và vô số mục rất có ích cho bọn hành khất. Thí dụ như mục kể những nhà nào đọc giả

có thể đến xin tiền, mười phần may mắn đến bảy, tám. Hay là những lời rao nhượng lại chỗ đứng để ngựa tay xin. Thí dụ: « muốn nhượng lại một địa vị khản yếu ở phía đông nhà thờ, chỉ phải đứng một ngày bốn giờ đồng hồ mà hoa lợi có tới hai mươi nhăm quan (hai đồng rưỡi). Nếu ở bên này mà nghề hành khất có thể phát đạt được đến thế, thì nhiều nhà giàu ở Hanoi này đã vác bị đi ngay lập tức.

Nhà làm báo ăn mày — thật là báo ăn mày — được nhiều « đồng nghiệp » là những phóng viên các báo khác đến phỏng vấn. Ông thường nói rằng:

— Người ta cứ tưởng chúng tôi là vô ích cho xã-hội. Nhưng chúng tôi chẳng làm hại ai. Nghèo đói thì ngựa tay xin tiền, thật tôi tưởng còn hơn những phường lên xe xuống ngựa, áo tốt, giày đẹp mà bóc lột, lường gạt dân đen bạc nghìn bạc muôn. Chúng tôi ăn xin chứ không phải ăn cướp, ăn cướp...

Câu nói có ý nhị như mĩa đời, mĩa những người tai to, mặt lớn chỉ làm le cướp giạt đồ ăn của lũ khổ rách, áo òm.

“KEN KOONG” CẢI CHÍNH

ALLO! Ai đấy? Đây là Bùi-xuân-Học.

— Đây là Phong-Hóa. Ông hỏi gì?
— Tôi muốn cải chính. Bài « Dơ suy ken kong » đăng Phong-Hóa kỳ vừa rồi xa sự thực một cách ghê gớm. Hôm thứ bảy ở nhà Hát Tây, tôi có trả lời viên học sinh trường Luật rằng: « Dơ séc-sơ ken koong chứ không nói câu Dơ suy ken kong » bao giờ. Vậy vì tình đồng nghiệp, xin ông cải chính ngay cho trong số báo tới.

Chúng tôi sẵn lòng lắm, tuy bài ấy nó cũng không xa sự thực một cách ghê gớm như ông tưởng. Có khác, chỉ có chữ « sec-sơ », khác chữ « suy » mà thôi. Người sinh viên nợ nghề nhặng nghe lầm, còn ông, giá ông cứ nói phăng là « tôi tìm một người » thì đâu đã nên truyện.

Khốn nhưng người Annam nói tiếng An-nam cũng ít thấy như là... king-kong vậy.

Kenkoong lại cải-chính

Hôm nọ ông Bùi-xuân-Học cải chính bằng điện thoại thời chỉ có « Dơ séc sơ ken koong. » Thế mà nay trong Loa của ông ta lại thấy « Je viens pour chercher quelqu'un. Je ne tiens pas à rester ici. » Thôi lại ai mới tá gà cho rồi, chứ ông Học làm gì biết được nhiều chữ tây thế, ngộ lắm!

T. B. — Kỳ sau sẽ đăng bức thư cải chính của học sinh trường Luật.

Tứ Ly

Có dự thi cuộc thi của C. P. A.

HAY NHẤT, DANH TIẾNG NHẤT TẠI SAIGON?

I. — **Suru-độc bá-ưng-hoàn**, hiệu **ÔNG TIÊN**, là một phương thuốc bí truyền, gồm trị các chứng bệnh phong tình như: tim la, cốt khí, sang độc, dương mai, đầu lâu vằn vằn; dù mới, dù cũ, nặng nhẹ thế nào dùng thuốc này cũng dứt tuyệt, không hại sinh dục, không hành bệch nhưn. Đã được người Tây, người Tàu, người Ấn-độ, người Cao-mên và người mình, muôn nghìn người dùng rồi không sai một, chắc như thế, chúng tôi đã làm cam đoan (contrat). Mỗi hộp uống 5 ngày giá: **1 \$ 50.**

II. — **Thuốc Điều - kinh bạch - đới**, là một phương thuốc hay hơn hết, các bà lấy khí huyết làm đau, nếu khí huyết hư thì sinh ra trăm nghìn bệnh, là tại kinh không đều, tử cung hư hàn hư nhiệt, cùng hơi độc máu hư nhiễm vào, hay là sinh đẻ nhiều lần hư hồng não động tử cung, sinh ra đau trắng dạ dưới, đau thắt ngang lưng, hai bên hông, huyết trắng ra nhiều, lúc vàng, lúc đục, có khi lẫn mủ, lẫn máu đen. Nên dùng thuốc này sẽ đỡ ngay, trong người béo da thịt hồng hào, giá thật rẻ, mỗi gói **0 \$ 30**, nửa tá **1 \$ 50**, một tá **3 \$ 00.**

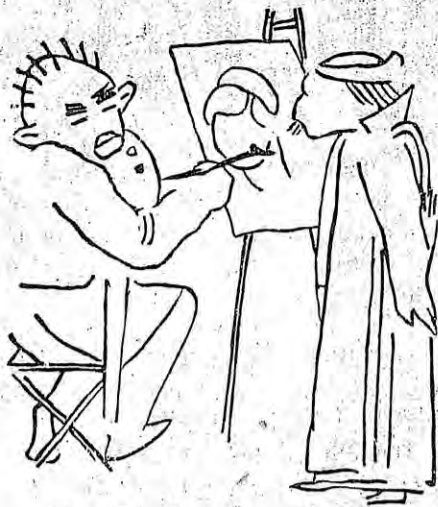
Hai thứ thuốc trên đây đã cứu không biết mấy nghìn người rồi nên Chính phủ Pháp ở Nam-kỳ mới phê bằng ngày 23 Janvier 1922. thì quý ngài thấy rõ hay dở thế nào.

Có bán tại: Nhatrang: Mộng lương, Quinhon: Hồ văn Bá, Quảng ngãi: Trần Cảnh, Quang nam: Trần bực Mai, Tourane: Nguyễn hữu Vinh, Faifoo: Hoàng đức Vĩnh, Huế: pharmacie Vĩnh Trường, Quảng trị: Thông Hoạt, Vinh: Sinh Huy, 59 phố Ca, Thanh hoá: Nguyễn đình Văn, 71, Grand' rue, Nam định: Việt Long, 28, rue Chapeaux, Haiphong: Nguyễn văn Minh, 20, Bd Bonnal, Hanoi: Nguyễn văn Đức, 11, rue des Caisses và khắp Bắc, Trung, Nam, các nơi buôn thuốc Annam ta đều có bán.

Mua buôn, lãnh đại lý do: **Pharmacie ÔNG-TIÊN Annam dược phòng, 82-84-86-88, rue P. Blanchy Prolongée Phú-nhượng - Saigon (Cochinchine)**



BỘ HÀNH — Thưa ông đi Bách-thú thi đi đường nào?



HỌA-SĨ — Ấy ông đi sang bên trái...



... rẽ sang bên phải...



... rồi đi thẳng xuống là đến ngay.

— Cảm ơn ông g.

BỎ CÁI ĐÌNH

(Tặng các ông Lý Toét và Xã Xệ)

Bỏ đình đi! Bỏ đình đi!
 Còn đình, hủ tục còn đi hại nhiều.
 Còn truyền mãi mãi điều mê tín,
 Nói ra, ai nào nín được cười.
 Tục dẫu có tục lạ đời,
 Thánh ôi là thánh, thần ôi là thần!
 Kia, làng nợ thờ quân trộm cướp,
 Lúc sinh thời phép nước chẳng dung.
 Tục hèm mọi rợ lạ lùng:
 Diễn trò đào ngạch, nhớ công trèo tường.
 Kia xã nợ, thành-hoàng đá m-đục,
 Gài gĩa đình phải tốc váy lên.
 Hội hè, lễ lẽ về đêm
 Để cho trai gái thỏa niềm hoàng dâm.

Có làng lại thờ thần hèn hạ,
 Thằng đánh nơm, cùng gã... hót phàn,
 Chết thiêng bảo mạng thánh thần,
 Ngán cho tôn giáo muôn phần dị-đoan!
 Thế mà cũng tán tăn, hương khói,
 Chẳng qua dân mê muội, ngu-si!
 Rỡ đình đi! Rỡ đình đi!
 Còn đình, hủ tục còn đi hại nhiều!
 Việc đình đám lắm điều phiền phức,
 Mỗi năm làm cơ cực dân quê.
 Xuân thu tế lễ hội hè,
 Tiền đóng, gạo góp nặng nề bao phen.
 Nhà súc tích, sẵn tiền đã vậy,

Kẻ cùng đình lo chạy mê toi,
 Vay công lĩnh nợ, thương ôi!
 Có anh thất thờ, có người vong gia!
 Dân ki-cốp chẳng qua chỉ béo
 Bọn kỹ-hào xà xẻo ăn quanh.
 Thương gì đến lũ quần manh
 Thân bỏ chịu ách, chỉ dành cần răng.
 Dân nghèo đói lơ ăn chẳng đủ,
 Hội với hè vui thú nổi chi!

Phá đình đi! Phá đình đi!
 Còn đình, hủ tục còn đi hại nhiều!
 Tục hương đảng lắm điều tồi tệ,
 Chốn đình trung cõi dễ cạnh tranh.
 Những phường khao khát hư danh,
 Mất cơ mất nghiệp tranh dành thú ngồi.
 Rượu ba chén, gan hơi, tức khí,
 Miếng giữa làng ganh tị lẫn nhau.
 Chỉ vì thủ lợn, phao câu,
 Hết tình hết nghĩa, đem dầu cửa quan.
 Theo kiện tụng, thân tàn xơ xác,
 Chỉ làm cho đục nước béo cò.
 Một đời kiện ba đời thù,
 Dân ngu thời vẫn dân ngu, hèn gì!

Triệt đình đi! Triệt đi!
 Đình là di tích thời kỳ hủ nho!
 Hương với bài những trò lục số!
 Bỏ quách đi, lễ cỗ nhiều khê!
 Bỏ đi, đình đám hội hè
 Để tiền rượu thịt tiêu về ích công.
 Bỏ đi, tục đình trung cấp đảng.
 Cái hư vinh đem quảng cho rồi.
 Những tiền mua thú mua ngôi,
 Hãy đem chi dụng cho đời thực doanh.

Tú Mỡ



Lời rao vặt

- 1) Bán một bức tranh sơn bẽ cao bốn thước bẽ ngang ba thước, nhan đề là «Chim bụt» đã có bày trong phòng Triển lãm Mỹ-thuật. Hàng tốt giá rẻ, mà bà cô ả trần trường đã vẽ thêm khổ. Hối họa-sĩ Nam-sơn, giáo-sư trường Mỹ-thuật.
- 2) Đoán... mở rất tài. Ai muốn biết trước kết quả kỳ quán quân túc cầu năm nay, xin lại hỏi ông Từ-Sơn. một nhà cựu thể thao Đông-đương.
 Lời dặn. — Phải khôn khéo: nếu ông Từ-Sơn đoán hội nào được thì chắc chắn là hội ấy thua (thí dụ ông Từ bảo hội bóng tròn nhà Bình ở Huế được hội 9e R.I.C. ít ra là 3/0, quả nhiên hội ấy thua ít ra là 0/4). Đó là một cách ông thầy đoán Từ-Sơn giữ gìn cho khỏi lộ thiên cơ, ta phải thông minh mới hiểu được.
- 3) Bán lại một tờ báo tây rất có giá trị, tờ «Annam mới», đề về làng theo lễ nghi cổ và hợ chữ nho. Hồi ông chánh hội Nguyễn-văn-Vĩnh.
- 4) Báo ngoài Bắc có ai muốn người ch... nhau thì xin vào trong Nam. Hiện trông có hai số mộ người làm việc đó rất công hiệu: số Saigon báo, và số Đuốc nhà Nam báo. Tiền tàu người mượn phải chịu.



— Làm thế nào để cá tươi được lâu?
 — Bấm thây... thả nó xuống sông ạ.

T H A N G

Có dự thi cuộc thi của C. P. A

UỐNG VÀO LÀ KHỎI?

Thuốc năm 1935. Đời thịnh hành vật-chất các bệnh nguy-hiểm sinh càng nhiều; vì các lẽ ấy, chúng tôi đề cử: nghiên cứu từ xưa tới nay, nên năm 1935, phát minh ra thứ thuốc này gọi là thuốc năm 1935, giúp cho các bệnh nhân thực mười phần mỹ mãn cả mười. Công hiệu của thuốc này: 1er Khỏi tức buổi ở bàng quang, đái rất, tiểu tiện vàng, đỏ, đục, hoặc đái ra máu, đái tiện táo, có người nổi hạch ở bên, uống thuốc này bệnh sẽ khỏi ngay. 2e Rất mau khỏi mủ, dù bị lậu chưa khỏi hoặc bị nhiều lần chữa chưa khỏi han, thường có mủ chảy ra, tiểu tiện vẫn như thường, có người mỗi buổi sáng thấy ra một vài giọt mủ hay lúc nào ở quy đầu cũng ướt như thế là thuốc về thời kỳ kinh-niên vì trùng bệnh lậu đã ăn vào thớ thịt, uống thuốc này lập tức là khỏi liền. Nói tóm lại, những người bị bệnh lậu bất cứ tức buổi hay thấy ra mủ, kinh-niên hay mới mắc, uống đến thuốc năm 1935 là khỏi, không hại sinh dục và sức khỏe uống thuốc vẫn đi làm việc như thường. Đản ông, đản bà và đản bà có thai đều dùng được cả. — Giá 0\$60

LÊ HUY PHẠCH TONKIN — 12, SINH TU — HANOI

Đại-lý: Haiphong: Nam-Tân 82 Bonnal, Vinh: Sinh-huy-Dược-Điểm, 59 Rue de la Gare, Huế: Văn-Hoà 87 Paul Bert, Quinhon: Trần-văn-Thăng Avenue Khai Dinh, Saigon: Dương-văn-Vy 109 rue D'Espagne Namdinh Việt Long, rue des Champeaux (trên trường học bên cũ) Phan-Thiết Lê thành Hưng, rue Gia Long. Cần nhiều đại lý các nơi.

TIÊU SƠN TRĂNG SÌ.

(Tiếp theo)

PHÂN suất kinh hãi vội hỏi :
— Nguyễn-Kha là ai vậy ?
Phân phủ vẫn đứng im lặng nhìn sòng sọc vào cặp mắt trắng dã mở lớn của người chết mà nói một mình hai, ba lần :
— Trời ơi ! Nguyễn-Kha bị giết ! Ai giết Nguyễn-Kha ?

— Vàng, tôi cũng hỏi đại nhân : ai giết người này, mà người này là ai ?

Phân suất như chợt tỉnh, quay lại bảo phân phủ :

— Ngài cho lính cuội ngựa đuổi theo lùng bắt ngay lấy nó... Mau chằng nó trốn thoát.

— Nhưng biết nó chạy ngả nào ?

— Cho mỗi người đuổi một ngả.

Phân suất ra lệnh, tức thì hai chục kỵ mã chia làm bốn bọn, đem theo bốn cây súng hỏa mai rậm rộ kéo đi.

Phân suất theo phân phủ vào công đường và nhắc lại câu hỏi :

— Nguyễn-Kha là ai vậy, thưa đại nhân ?

Phân phủ có vẻ lo sợ, nhìn trước nhìn sau, rồi se sẽ nói :

— Người đến báo tối hôm ấy, ngài đã quên rồi à ? Hắn là một viên thám tử rất có tài của tôi.

— À ! Tôi nhớ ra rồi. Chính hắn đến báo cho ta biết người con gái ở nhà Nguyễn-Bạc làng Hà-vị là Thị-Kim, vợ Lê-chiêu-Thống.

— Chính hắn. Nguyên tôi sai hắn giả danh là một bậc trung thần nhà Lê đi lại chơi bời với bọn kia để dò la tin tức. Nhưng không rõ sao bọn kia biết hắn là thám tử của ta.

Nghĩ một lát, phân phủ lại nói tiếp :

— Việc này ta phải ra tay mới xong..

Phiền ngài đem quân áp đến bắt ngay năm tên đầu sỏ, hiềm-nghi-phạm điếu về phủ cho.

Phân suất tuân lời, xem lại bảng kê tên tuổi và chỗ ở của những người kia rồi điềm binh mã ra đi.

Chiều hôm ấy, quân lính khiêng về phủ ba cái cũi đóng sớ sài, trong mỗi cái, có một người bị trói ngồi lom khom như con khỉ lớn. Phân suất xuống ngựa vào thẳng công đường lớn hở bảo phân phủ :

— Tuy không bắt được đủ năm tên, nhưng trong ba tên này có Đào-Phùng. Mời ngài ra coi.

Phân phủ vui mừng vừa theo ra sân vừa hỏi lại :

— Có Đào-Phùng ? Làm thế nào mà ngài bắt được hắn ?

— Ngài tỉnh đã bắt thì phải được chứ ? Có tiếng cười the thé ở trong một cái cũi đưa ra. Phân suất tức giận vì giọng cười chế nhạo, đập mạnh vào cái cũi khiến nó đổ lăn ra. Tiếng cười càng ròn, càng to. Rồi người bị nhốt dần từng tiếng hỏi phân suất :



— Ông bảo ông bắt được tôi. Vậy dám hỏi ông : ông bắt được tôi ở đâu ?

Sau một cái đập thừ hai của phân suất, người kia khảng khái nói tiếp :

— Than ôi ! Kể chiến sĩ anh hùng mong ước được bỏ mạng ở nơi trận địa, dạ ngựa bọc thây, nhưng tôi đây vô tội được người anh hùng kia bắt trời giữa lúc tôi yên giấc ở nơi buồng tối, nhưng tôi đây vô tội được người anh hùng kia giơ chân đập một cách mạnh bạo, trong khi tôi bị nhốt trong nơi cũi hẹp. Đáng kính thay cái đồng cảm của người anh hùng !

Thấy phân suất rút gươm hăm hăm xông lại, phân phủ vội ngăn cản và ung dung nói :

— Ngài cần gì phải nóng thế, cứ để Đào quân đây cho tôi.

Rồi trở hai cái cũi khác, hỏi :

— Còn hai ông này ?

— Thưa ngài, đó là Nguyễn-Tiết và Trần-Xá. Còn Hoàng-An với Nguyễn-Đắc đi đâu mất từ tháng trước.

Phân phủ truyền lệnh tháo cũi lối ba người ra, rồi lại gần ôn tồn hỏi :

— Thưa ba ngài, nếu ba ngài làm ơn cho tôi biết ba ngài dấu bà hoàng phi ở đâu, thì tôi đây xin cho lĩnh đem kiệu rước ba ngài về nhà ngay.

Nguyễn-Tiết và Trần-Xá cùng cãi :

— Nào tôi biết Lê hoàng phi là ai ?

— Hai ngài không biết Lê hoàng phi là ai, vậy chắc ngài Đào-Phùng thì hẳn biết ?

Đào Phùng thần nhiên đáp :

— Tôi ấy à ? Có, tôi có biết Lê hoàng phi, khi ngài còn ở cung điện kinh thành Thăng-Long. Ngài thực là một bậc quốc sắc khuynh thành.

— Vàng thì ngài là bậc quốc sắc khuynh thành ! Bữa nọ tôi đã được hàn hạnh gặp dung nhan. Nhưng tôi muốn biết Đào quân dấu ngài ở nơi nào ?

Đào Phùng vờ ngờ ngác :

— Dấu ngài ! Chết ! Ai dấu được ngài !

— Đào quân ! Xưa tôi có quen Đào tướng công, vì thế tôi không muốn để Đào quân bị hình phạt đau đớn. Vậy Đào quân chằng nên chối cãi. Việc này tôi biết tường tận lắm rồi.

Đào-Phùng mỉm cười :

— Thưa Nguyễn đại nhân, tôi biết tường tận hơn nhiều, vì tôi biết đích xác rằng tôi không dấu hoàng phi.

— Có lẽ Đào quân không dấu thực, nhưng Đào quân biết nơi ẩn núp của Lê-hoàng-phi.

Rồi nhìn thẳng vào mặt Đào Phùng, phân phủ đột ngột hỏi :

— Phạm-Thái vẫn được mạnh dạn chứ ?

của **Khái-Hung**

Đào-Phùng chau mày hỏi lại :

— Phạm-Thái ? Tôi tưởng Phạm-Thái bị giết với Nguyễn-Đoàn rồi ?

Phân phủ cau tiết gắt :

— Chớ đừng trách tôi ác nhé ? Vì hôn phạm, tôi không thể không hành phạt chú được.

Liền ra lệnh đánh mỗi người hai chục trượng. Một tên lính lực lưỡng giơ roi song giáng sức quật vào mông, vào lưng phạm nhân, khiến Nguyễn-Tiết, người chịu hình phạt thứ nhất kêu la âm-ĩ và Trần-Xá một nhà văn-sĩ yếu đuối, mới đến roi thứ mười lăm đã chết ngất đi rồi.

Đến lượt Đào-Phùng, chàng chỉ cười cùng là cắn chặt hàm răng trên xuống môi dưới, không thốt một tiếng kêu ca, đến nỗi chủ lĩnh câu tiết, đánh thêm cho ba roi rất mạnh. Đào-Phùng giơ hai tay bị trói lên lau mồ hôi trán mà bảo tên kia rằng :

— Chớ rõ quá cần thận ! Quan truyền đánh có hai mươi roi, mà chú lại gia thêm cho ba roi nữa.

Phân suất cảm tức trừng mắt nhìn, còn phân phủ thì có ý khen thầm. Trông khi ấy, Trần-Xá được một tên lính lấy nước phun vào mặt, đã tỉnh dậy, nằm lim dim cặp mắt và thở hồn hèn. Phân phủ hỏi :

— Trần-Xá ! Người đã chịu cùng khai chưa ?

— Bẩm đại nhân... đoái thương tôi... già yếu. Tôi không biết... một tí gì thì cung khai... làm sao được.

Nghe lời nói có vẻ thành thực, phân phủ liền xuống lệnh hãy đem giam vào ngục, rồi quay ra bảo Nguyễn-Tiết :

— Còn ông này nghĩ sao ?

Nguyễn-Tiết lại gần nói sẽ mấy câu. Phân phủ vui mừng truyền cởi trói, và mời vào trong nhà. Đào-Phùng vội nói :

— Hẳn sợ đòn nên đã khai lão điều gì đó, ngài chớ nghe.

Phân phủ tức giận thét :

— Im ngay !

Rồi sai lính đi lấy một cái hỏa lò than hồng và hai cái kim. Một lát sau, thịt đùi Đào-Phùng chạy xèo xèo xông lên mùi khét lẹt. Đào-Phùng bảo phân phủ :

— Xin ngài miễn cho cái hình phạt này.

Phân phủ hơn hờ :

— Vậy người chịu cung khai chớ.

Có dự cuộc thi của C. P. A.

Đau dạ dày, Phòng tích

Ăn chậm tiêu, đầy hơi, hay ợ, vàng da, đau bụng, đau lưng, đau ngực, trong bụng ọc ạch như có nước nhiều là vì người yếu phòng dục quá đà, ăn no ngủ ngay, hay nghĩ ngợi nhiều quá, làm cho can khí uất kết, khí huyết tích tụ, mà đau dạ dày, hệ thống tiêu hóa này đều khởi đầu, vì nó chữa đến tận căn bệnh, cho nên đã nhiều người, cả người tây, người tân, đã uống qua, đều công nhận là hay nhất không thuốc nào bằng. Giá mỗi gói 0\$40.

TUYỆT NỌC LẬU, GIANG

Mọi phải uống thuốc số 19 giá 0\$80 đã lâu kinh niên uống tuyệt nọc giá 1\$00 uống làm hai ngày, thuốc mới chế. Chữa khoản đám đoạn 3 ngày hết đau, tuần lễ tuyệt nọc, ở xa mua thuốc uống công hiệu không kém gì. Giang mai 1\$00 một ve, 4 ve khối, Cai nha phiến 1\$00 1 ve, 3 ve chữa hẳn, khí hư bạch đới giá 0\$80 5 ve khối.

KIM - HƯNG ĐƯỢC - PHÒNG, 81, Route de Huế (phố chợ Hôm), Hanoi

MAISON NHUẬN-ỐC

ARCHITECTURE

(Avant - Mètre et mètre définitif)

Mười bảy năm chuyên vẽ kiểu nhà theo luật vệ-sinh thành-phố Hanoi. - Đã có bốn trăm kiểu nhà của Bản-sở vẽ, mà đã xây tại Hanoi và các tỉnh xin tính giá hạ.

Siège : 168, Rue Lê - Lợi - Hanoi
Succursale : 63, A M^e Joffre - Thanh-Hóa

Đào- Phùng nói luôn :

— Vì khó ngủ lắm. Tôi đến lộn nòn vì mùi thịt cháy mất thôi.

Phân phủ cười rí :
— Bản chức bằng lòng chuẩn lời xin của Đào quân.

Liên quay ra gọi :

— Linh đâu, dùng ngay kim vào nước lạnh cho nguội đi, bay !

Tiếng dạ ran... Họ lại bắt đầu kẹp đuôi bên kia của Đào Phùng. Ý hẳn kim sống đau hơn kim chín nhiều, vì kẻ bị hình phạt nghiêng hai hàm răng vào nhau, tiếng kêu ken két, và tuy chàng cố cười giọng mà nước mắt vẫn chảy dàn dựa ướt đầm hai bên má. Phân phủ hờn cợt hỏi :

— Thế nào, bây giờ thì đỡ khét chứ?

Đào Phùng muốn trả lời một câu chưa chát, nhưng phần đau quá, phần hai hàm răng nghiêng mạnh như đã sai khớp, chàng nói không ra tiếng nữa. Đưa hai tay bị trói lên, chàng nấn lại hàm dưới, rồi khi đã hơi hoàn hồn, chàng ôn tồn bảo phân phủ :

— Thưa ngài, tôi còn biết phân trần sao cho ngài tin được, vì ngài yên trí rằng tôi là đồ đảng của Phạm-Thái mà tôi không biết mặt, và buộc cho tôi tội tàng nặc Lê hoàng-phi mà tôi tưởng đã chết. Nay đối với ngài, tôi như con cá đối với người hỏa đầu, sống chết là ở tay ngài. Vậy ngài muốn dùng cách hình phạt nào mà kẻ vô tội này chẳng phải chịu.



Phân phủ cười gằn :

— Đào quân nói có ý lắm... Linh đâu, hãy mời Đào quân vào nghỉ tạm trong ngục thất mấy bữa cho lại sức đã, rồi ta sẽ nói chuyện sau.

Cái vông thịt

Đào Phùng bị giam đã được hơn một tháng. Trần-Xá vì tuổi tác không chịu nổi hình phạt quá dã man nên đã bỏ mạng trong ngục. Nguyễn-Tiết thì được tha ngay hôm bị bắt. Chàng lừa với phân phủ sẽ đi do thám bọn cựu thần nhà Lê. Đó là mấy câu nói thảm đã khiến phân phủ vui mừng mà truyền cởi trói cho chàng.

Còn Đào Phùng trong thời kỳ ấy đã năm phen bị hình phạt roi song và kim cặp mà vẫn không chịu cung khai, một mực nói mình chỉ phạm có một tội : tội làm con một bậc trung thần.

Một buổi sáng, tiết xuân ấm áp. Đào Phùng hồi tưởng tới thời tự do đi chơi ngoạn cảnh, cùng anh em uống rượu làm thơ, mà trong lòng sinh ra mỗi hoài xuân chán ngán. Mấy ngày tết nguyên đán, tiếng pháo nổ ran, chàng nghe như lời trêu ghẹo, nhưng chàng chỉ cảm tức mà không buồn rầu. Hôm nay, trong ngục phòng chật hẹp, sự yên lặng đã khiến chàng buồn rầu mà quên hẳn lòng căm tức.

Qua hàng chấn song sắt cửa sổ, màn mưa bay lờ mờ làm tăng vẻ dịu của cảnh trời xuân. Đào Phùng cúi xuống nhìn hai chân số trong cùm, rồi lắc đầu thốt ra một tiếng thở dài đau đớn.

Bỗng chàng nghe có tiếng nói truyện lao sao ở phòng hình linh, giáp vách với ngục phòng. Chàng lắng tai nhận được câu truyện của lý trưởng sở tại với người cai lệ. Lý trưởng đem đến biểu quan cái thỏ lợn, mà chú cai vôi lẽ mới chịu lên trình.

Chàng liền lên tiếng nói đồng :

— Lâu nay bị giam thêm rượu quá. Giá được chén một bữa thỏa thích thì cung khai hết, cung khai hết mọi điều.

Người cai thoảng nghe rõ, hấp tấp chạy lên công đường trình bày cùng phân phủ. Tức thì có lệnh truyền tháo cùm cho phạm nhân Đào Phùng và cho phép y được lên nhà chè sợi rượu.

Phân phủ thân đến rót mời Đào Phùng một chén đầy mà nói rằng :

— Nếu Đào quân cung khai bốn điều ấy thì không những được uống rượu mãi mãi, mà lại còn được cất nhắc lên làm quan nữa kia. Bốn điều ấy, bản chức ôn lại để Đào quân nhớ cho, là : Ai giết Nguyễn Kha ? Lê hoàng phi hiện trốn ở đâu ? Phạm Thái hiện trốn ở đâu ? Nơi sào huyệt của bọn Phạm Thái ở đâu ?

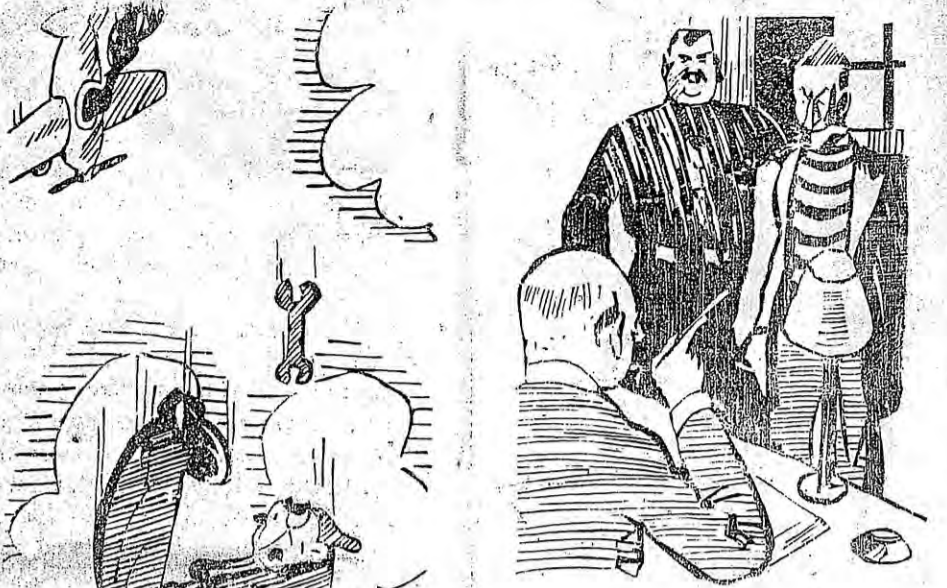
— Dạ, đại nhân để tôi uống rượu đã.

— Được, xin mời Đào quân cứ uống cho thỏa thích, hết, xin lại gọi thêm.

(còn nữa)

Khái Hưng

Nụ cười nước ngoài

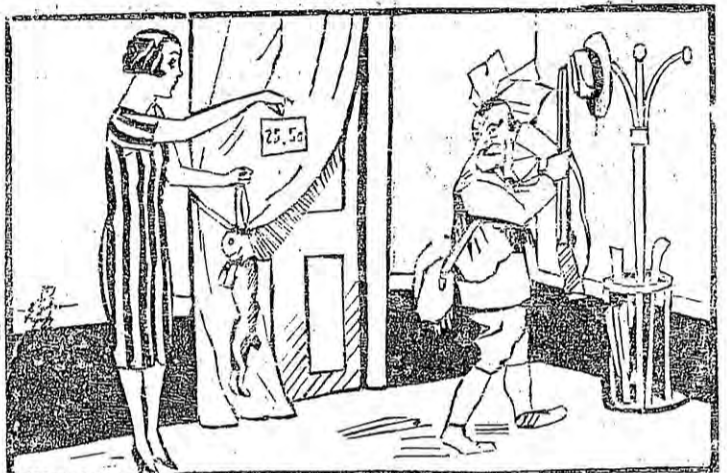


— Ba đêm liền anh vào hàng bán quần áo. Vậy anh đã ăn trộm những gì ?

— Bẩm, mỗi một cái áo cho vợ tôi, nhưng nó bắt tôi đổi đi đổi lại hai lần.

RIC RAC

— Chết tôi rồi ! Nó mà rơi trúng vào mắt...
RIC RAC



VỢ — Cái biên gì buộc vào con thỏ thế này ?

CHỒNG (ngượng nghịu) — Ấy cái giấy chưa rõ giờ nào tôi bán trúng nó.

IL 420 FLORENCE



— Minh có mang theo sue-cổ-là không ?
— Không. Nhưng đã có số điện thoại đây.

RIC RAC

CÁC QUÝ-KHÁCH HỎI CHO ĐƯỢC NƯỚC HOA NGUYÊN CHẤT

Hiệu CON VOI

1 lq, 3gr. 0 \$ 20 — 1 tá 1 \$ 60
1 lq, 6gr. 0. 30 — 1 tá 2. 50
1 lq, 20gr. 0. 70 — 1 tá 6. 00

PHÚC-LO'I

79, PAUL DOUMER — HAIPHONG
= BÀN BUÔN VÀ BÁN LẺ =

Đại-lý : MM. Phạm-hạ-Huyền, 36, Rue Sabourain, Saigon
Đông-Đức, 64, Rue des Cantonnais, Hanoi — Thiên-Thành
phố Khách, Namdinh — Phúc-Thịnh, phố Gia-Loung, Huế



MỜI VỀ BÚT MÁY NGỒI KAOTITHE

KAO LO

Mềm hơn ngòi bút vàng, viết rất trơn. Dùng rất tiện lợi, có thể thay được bút chì tím (Polycopie) viết ba bản một lúc rất rõ ràng. Bút KAOLO bán có giấy bảo hành trong ba năm.

Bán buôn bán lẻ tại : **LIBRAIRIE NOUVELLE**

PLACE NÉGRER HANOI

DÉPOSITAIRE GÉNÉRALE POUR HANOI — HAIPHONG — NAMDINH

Giờng nước ngược

LÝ SỰ CÚN

(LÝ TOÉT ĐÁP LẠI VỢ)

NÀY bà Lý nó ơi! Ai mớm cho
bà những giọng lành chói,
lành chanh,

Cốc hòm nay mở miệng, bà chỉ rành
nói ngược nói ngang.

Tôi đây dù chẳng chức trọng, quan
sang,

Cũng nhất lý chỉ trưởng ở trong làng,
há dễ kém ai!

Bà trách mớ tôi bỏ nghĩa tham tài,
Chỉ tìm phương đục khoét, cũng một
loài mọi dân.

Bà buộc tội tội ich kỷ, hại nhân,
Gà què quần cối để kiếm ăn quanh
cái số làng.

Này bà Lý nó ơi! Tôi há chẳng biết
thẳng thẳng đi đường quang,

Nhưng bản cứng bất dắc-dĩ, tôi mới
phải dăm quàng cái lối co quanh.

Cũng bởi vì xưa tôi chạy chọt mua
danh,

Cầm vườn, bán ruộng để ra tranh lấy
miếng triện đồng.

Gánh việc làng, tôi lãnh cái chức
không công,

Nếu chẳng mong kiếm chác, liệu còn
hòng cái nước non chi?

Lấy gì trang trải cho sạch nợ đi?
Lấy gì đóng góp, lấy gì tiêu pha?

Này bà Lý nó ơi! Vì bằng cứ đạo-
đức dớm như bà,

Thời chỉ áo óm khố rách như những
nhà mẹ dũ, bố cu.

Thời buổi này là thời buổi xoay xu,
Cờ đến tay chẳng phất, cũng mang
tiếng dân ngu thiên-hạ cười.

Bà nói kháy tôi chẳng biết theo thời
Ra tranh khôn tranh khéo trong cái
cuộc đời tiến bộ văn minh.

Chỉ lù dù sau cái lũy tre xanh,
Chôn đình trung ngắt ngưỡng để
tranh giành thủ lợn phao cầu.

Này bà Lý nó ơi! Tôi nay đã hai thứ
tóc trên đầu,

Dù có ngu si, dốt nát cũng tiếng mảy
râu trên cõi đời.

Nhưng thả ra tôi cũng không đến nổi
vò tái,

Giang san nào, anh hùng ấy, hỏi: ai
người đã dám xem khinh?

Sách có chữ rằng: « Hương đảng tiêu
triều-đình. »

Tôi chẳng là người sang trong nước,
cũng là kẻ dân anh trong làng.

Ăn trên ngồi trốc, nên vẻ nên vang,
Mâm cao cỗ lớn, thừa huệ-đức Thần-
Hoàng chẻ chèn no say.

Này bà Lý nó ơi! Những thuận-phong,
mỹ-lục rất hay

Các cụ xưa truyền lại, ngày nay ta
phải bảo tồn.

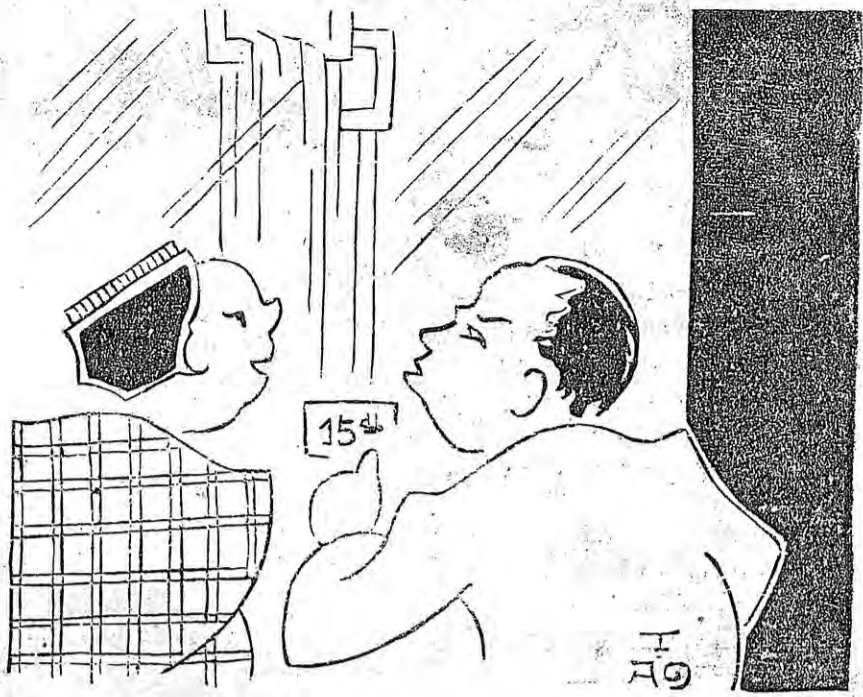
Cổ tục còn, nước Nam còn,
Ấy là quốc túy, quốc hồn, há phải
truyện chơi.

Tôi dám khuyên bà đừng có giờ hơi,
Nghe ai sui đại, về thờ những lời ăn
nói chua ngoa.

Này, bà có khôn ngoan cũng lẽ đàn
bà,

Tôi đây dù vụng dại cũng tiếng là kẻ
cả trong dân...

Tú Mỡ



— Giá tiền ngài để cao quá.

— Ấy trước tôi để tận trên kia, bây giờ đã hạ thấp xuống nhiều rồi đấy ạ.

NHỮNG SỰ' NGOA QUI

ĐỜI nào, nước ta cũng có một bọn
ghét mới, ghét sự đổi thay.

Những người phản đối thơ mới và y
phục mới đã làm cho tôi nhớ tới đoạn
văn sau này của Phạm-đình-Hồ :

— Từ khi chúa Trịnh-Vương phải
bệnh, lệ chính mỗi ngày một ban ra.
Trên thì những bọn ngoại thích nhà
vua, dưới thì những con nhà du đảng,
tranh nhau mà làm những sự ngoa-
quỷ : đồ dùng đang ngay ngắn đem
uốn vẹo nó đi ; ăn mặc đang có qui độ,
dem thêm bớt, thay đổi đi. Giao tiếp,
thể dãi, ăn uống, đứng ngồi, phẩm việc
gì quan cho tiết văn độ số, cũng tất uốn
có đi, hỗn loạn đi, mỗi ngày một
mới, mỗi ngày một lạ, đua nhau
mà theo. Có ai kiên lập không theo, thì
đua nhau mà cười chê, thậm đến đánh
lừa hại người ta. Phong tục thành ra
đơn bạc đi.

(Vũ Trung tùy bút)

Thì ra cái cách y phục, theo mới,
đổi lạ, đều là làm những sự ngoa qui,
đều là làm cho phong tục thành ra
đơn bạc.

Người bất bẻ vô lý như thế mà cô
Hồ-xuân-Hương yêu được thì thật cô
cũng dễ tính. Nhưng ta nên biết lúc
anh chàng định-Hồ được cái hàn-
hạnh chiếm trái tim cô Xuân-Hương,
thì anh ta còn là một anh đồ phóng-
đăng thì trượt huỳnh huych. Mãi về
sau được vua Gia-long vời ra làm
quan, — từ bạch ốc nhảy một bước

đến công-khanh, — anh ta mới bệ vệ
than cho phong-hóa suy đồi mà thôi.

Nếu Phạm-đình-Hồ sống ở thời này
thì hẳn là chàng ta viết :

— Mái tóc đang rẽ giữa ngay ngắn
lại đem rẽ lệch về một bên làm mất cả
vẻ đoan chính của phụ-nữ. Làn tóc
đang vấn lần dưới vành khăn lại đem
bỏ khăn đi mà vấn trần cài lược, thì
còn gì là vẻ trang nghiêm, nhũn nhặn
nữa. Cái cổ áo nó có cứng nhắc thì
mặc nó, cái vạt áo nó có suề-sòa hay
cộc lốc thì có cạo gì, người xưa đã
làm ra như thế, nay cứ việc theo mà
làm như thế, lại còn lười thối thêm bớt,
chừa sửa đi, uốn éo đi, hỗn loạn đi.
Thực là làm toàn những sự ngoa qui,
văn vân...

Nhị Linh

Mấy giải thưởng văn-chương của báo Thanh-Nghệ-Tĩnh

Báo Thanh-Nghệ-Tĩnh, ở Vinh, có đặt
mấy giải thưởng văn-chương :

I. — Phóng-Sự, hạn nộp bài dự-thi đến
15 Juin 1935

II. — Thơ id 15 Mai 1935

III. — Truyện ngắn, id 30 Avril 1935

Nhiều giải thưởng. Ai cũng có thể dự
các cuộc thi kể trên. Xem thể-lệ ở Thanh-
Nghệ-Tĩnh số 34 ra ngày 22 Mars 1935,
(Ở Hanoi, hỏi tại các hiệu sách : Nam-Kỳ-
Nhật-Nam, Quốc-Hoa, Nam-Long, Thọ,
Trường).

Có dự thi cuộc thi của C. P. A.

THUỐC LẠU

HAY NHẤT

(Thuốc lậu THƯỢNG-ĐỨC)

đã phân chất kỹ-càng bán tại Thượng-Đức, 15, phố Nhà Chung (Mission) Hanoi ; nhẹ 2,
4 ve; nặng 6, 8, ve mỗi ve giá 0 \$ 50.

Kiến hiệu trong 4 tiếng đồng hồ, không công-phạt, không hại sinh-dục, hợp phủ tạng
mọi người mà bệnh nặng và lâu đến đau dùng cũng khỏi, trăm người không sai một. Có
nhận chữa khoán, không khỏi không lấy tiền, một giá đặc biệt để chiêu khách trong 2
tháng kể từ 10 Novembre 1934. Ở xa biểu tiền cước phí.

THƯ TỪ VÀ MANDAT ĐỀ : THƯỢNG-ĐỨC, Hanoi

CẦN NHIỀU ĐẠI-LÝ Ở CÁC NƠI

LANH và TRÉ MÃI THÌ NÊN DÙNG THUỐC VIÊN
ROBUR



== Giá rất rẻ ==

Mỗi hộp : 0 \$ 40

Một lần chữa { 2 . 10

6 hộp

CASTAGNE, 59, Rue Paul Bert — Hanoi

Đuôn tuyết.

(Tiếp theo)

XXII

THẢO đặt vội chén nước xuống bàn, lắng tai nghe, mắt ngơ ngác, Lâm hỏi :
— Việc gì thế mợ ?
Bỗng có tiếng trẻ bán báo rao ở xa xa :
— « Tân Văn... 6 trang... cô Loan giết chồng... »

Lâm hỏi :
— Cô Loan nào ? Mợ thử mua một số xem. Hay là Loan...

Thảo ra cổng một lúc rồi chạy vào hoảng hốt :

— Chính chị Loan, cậu ạ !

Rồi hai người vội rải tờ báo xuống bàn, cầm cúi đọc :

« Cô Loan, một gái tân thời, sau một cuộc cãi lộn với chồng và mẹ chồng, cầm dao đâm chồng chết. Hiện cô đã bị bắt giam... »

Lâm nói :

— Làm thế nào bây giờ ?

— Cậu viết thư xin phép nghỉ chiều hôm nay. Tà lại cụ Hai hỏi thăm tin tức rồi ta lại thăm chị ấy... Tôi có ngờ đâu đến nông nỗi này.

Lâm nói :

— Tôi thì tôi vẫn sợ từ lâu. Loan rất nóng tính mà bấy lâu chịu nhịn được như thế, thế nào chẳng có ngày lòi thối. Nhưng biết đâu là Loan đã giết chồng. Về chỗ Loan đâm chồng, báo nói mập mờ lắm...

Thảo cau mày đáp :

— Báo này xưa nay vẫn ghét bọn gái mới. Hễ được dịp là họ công kích, họ cần gì đăng đúng sự thực. Chưa chi họ đã đặt điều nói xấu Loan rồi đấy. Cậu viết thư xin phép ngay đi rồi ta lại cụ Hai...

Lúc Lâm và Thảo đến nơi thì bà Hai đang ngồi khóc. Sau khi đã nghe bà Hai kể chuyện lại, Thảo nhìn chồng nói :

— Thế này thì không sợ lắm. Loan có quyền chống cự lại.

Rồi nàng quay lại nói với bà Hai :

— Xin cụ đừng lo. Thưa cụ, chỗ chị Loan với con là bạn chí thân. Cụ cho phép con lo liệu mọi việc. Con xin đi chạy thày kiện cãi. May ra thì không việc gì.

Bà Hai kể chuyện xong lại khóc, hai tay dấm vào ngực than vãn :

— Nó làm khổ tôi. Nó làm rờ riếu

cả nhà tôi. Hai bác tính, lời hiểm hoi có mỗi một đứa con, cũng tưởng gây dựng cho nó nên người tử tế, có ngờ đâu bây giờ tôi hóa ra mẹ một đứa con giết chồng. Nhục nhã chưa ?

Thảo đưa mắt nhìn Lâm, khó chịu. Người mẹ mà Loan yêu nhất đời, mà Loan vì muốn cho vui lòng đã hy sinh cả hạnh-phúc, ái-tình,

bạn gì cả. Chồng em chết oan, không phải em giết. Em không phải là một người giết chồng. Ra tòa, em cứ sự thực em khai, nếu có phải tù tội, em cũng đành lòng chịu nhận thứ hình phạt mà xã-hội đã định cho kẻ lỡ tay giết người.

Rồi Loan kể rành mạch việc đã xảy ra chờ hai bạn nghe.



ngờ đâu lại là người thốt ra những câu trách móc, thóa mạ Loan như thế. Thảo muốn nói một vài câu phân trần, nhưng lại thôi, nàng biết là không phải lúc, nàng biết là bà Hai không sao hiểu được năng, cũng như trước kia không sao hiểu được Loan. Bây giờ Thảo mới thấy đúng câu của Loan vẫn nói với nàng hồi trước : « Hai mẹ con, hai thế giới, có thể yêu nhau chứ không thể hiểu nhau được ».

Lâm và Thảo từ biệt bà Hai để vào thăm Loan. Gặp Loan ở trong nhà pha, sau mấy tháng cách biệt, Thảo cảm động quá, ứa nước mắt khóc.

Loan nhìn bạn, ôn tồn nói :

— Chị vẫn bảo em nên can đảm. Em xin cam đoan cho đến phút cuối cùng, xin chị đừng buồn vì em.

Thảo đưa vạt áo lau nước mắt. Trông thấy bạn gầy gò, xanh xao và nghĩ đến bạn bấy lâu đã khổ sở, lại còn có ngày xa chân vào vòng tù tội, Thảo thở dài bảo Loan :

— Tôi hối hận lắm. Lúc khuyên chị, tôi không trông đâu đến nông nỗi này.

Loan đáp :

— Không, chị không có lỗi gì cả. Mà em cũng không có lỗi gì với ai. Em chỉ buồn rằng vì em mà một người đã chết, chứ em không hối

— Đấy, chị xem, chỉ là một việc cãi nhau xoàng như ta thường thấy ở các gia-đình. Xảy ra án mạng như thế này là một sự bất ngờ, chỉ vì lỡ tay mà ra.

Lâm nói :

— Chỉ sợ người ta dựa vào cơ mình bắt phục tòng chồng và mẹ chồng, cho mình định tâm giết người vì căm tức.

Thảo ngắt lời chồng :

— Dẫu sao, chị ấy cũng có quyền chống cự lại những khi thấy nguy đến tính mệnh. Việc này không lo, đã có trạng sư.

Rồi Thảo cầm tay Loan âu yếm nói :

— Chị cứ để chúng tôi lo liệu hết cách để chị khỏi vòng tù tội. Vì một người như chị đã chịu đau khổ trong bao lâu, không lẽ nào lại còn phải chịu đau khổ nữa.

Lúc sắp từ biệt Loan, Thảo còn ghé vào tai bạn dặn nhỏ :

— Cốt nhất là chị nhớ đừng đi động gì đến việc của chị với Dũng.

Loan mỉm cười chua chát, đôi mắt mơ màng nhìn bạn, sẽ gạt.

XXIII

Hoạch ra bàn giấy vừa lục tìm quyển sổ tay vừa hỏi Dũng :

— Bây giờ thì anh định đi đâu ?

Dũng cười đáp :

của Nhật-Linh

— Đi cắt tóc để còn diện với tiểu thư Hà-thành. Anh tính ở rừng về, đầu tóc thế này thì ma nào nhìn. Còn anh, anh đi đâu bây giờ ?

— Tôi ra tòa.

— Hôm nào anh cũng ra.

— Không. Hôm nay bắt thưởng. Dũng hỏi gặng :

— Có việc gì quan-hệ không ?

Hỏi vậy nhưng Dũng đã biết bạn ra tòa vì việc xử Loan.

Hoạch hỏi lại :

— Chắc anh có biết cô Loan ở phố Mơi ?

Dũng thần-thờ đáp :

— Có, hơi quen. Từ độ cô ấy còn đi học, mà hồi ấy thì ai không biết Loan.

Hoạch nói :

— Sau cô ấy lấy chồng ở ấp Thái-hà, lòi thối với chồng, với mẹ chồng, em chồng, cô chồng, họ hàng nhà chồng. Mối đây cầm dao giết chồng. Hôm nay tòa xử việc ấy.

Rồi Hoạch kể cho Dũng nghe đầu đuôi câu chuyện, tuy Dũng đã xem báo biết rõ cả.

— Anh ra với tôi cho vui.

Dũng đáp :

— Tôi phải lại đảng kia, nhưng nếu kịp, tôi sẽ lại xem. Anh phải đi viết tường thuật ?

Hoạch đáp :

— Không, nhà báo đã có người riêng về việc ấy. Tôi ra coi cho biết, vì việc này là một việc to tát. Các báo cãi nhau dữ dội lắm.

Dũng về Hanoi dẫu không cho ai biết, dẫu cả Lâm và Thảo. Thấy Hoạch là người bạn thân mà lại không biết là chàng có quen thân với Loan, nên Dũng về Hanoi tìm ngay đến nhà Hoạch. Dũng lại có cảm tình với Hoạch, nhất là từ khi thấy tờ báo mà Hoạch đứng chủ bút về phe mới mà bệnh vực Loan một cách sốt sắng.

Dũng hỏi bạn :

— Báo anh về phe nào ?

— Bệnh Loan. Không phải là bệnh Loan vì Loan giết người, Loan giết chồng hay không, hôm nay còn đợi tòa xử. Bây giờ chị biết, Loan một cô gái mới lòi thối với nhà chồng, một gian-đình cũ. Một bên thì cho

Có dự cuộc thi của C. P. A.

THUỐC NỖ HIỆU: **CHEDDITE**

DỪNG VỀ VIỆC BẮN MỎ, HANG ĐÁ
RÈ TIỀN, CHẮC-CHẴN, MẠNH-MỀ

BÁN TẠI HÀNG

OMNIUM Indochinois

Xưởng chế tạo độc quyền ở Đông Pháp
của hiệu thuốc nỏ: **CHEDDITE**

Xưởng chế tạo ở Phú Xá - BẮC - KỲ

Buồng giấy : 5, Boulevard Bobillot à HANOI

Giấy nỏ : 73

Ở xa biên thư về thương lượng

HIỆU THUỐC TÂY HÀNG GAI

PHARMACIE de HANOI - 13, Rue du Chanvre, 13

HOÀNG-MỘNG-GIÁC VÀ NGUYỄN-HẠC-HẢI

BÀO-CHẾ HẠNG NHẤT TRƯỜNG ĐẠI-HỌC PARIS

Chính chủ - nhân tiếp khách và trông nom chế các đơn thuốc cần thận

CÓ BÁN : Rượu bổ Vin Tonique Alexandra 1\$95

là lỗi ở Loan, cho Loan là một gái mới hư thân, mất nết, một bên thì cho là lỗi ở gia-đình cũ và công kích cái chế độ gia-đình đã bắt một người không có quyền sống một đời riêng. Một bên thì cho là Loan lộng quyền, một bên thì cho là mẹ chồng và chồng lạm quyền.

Dững nói:

— Tôi thì tôi cho không phải lỗi bên nào cả—vì nếu thế thì hiện giờ biết bao nhiêu người có lỗi. Trong bất cứ gia-đình nào, hẳn cứ có người mới, người cũ, là xảy ra những câu chuyện bất bình như thế. Lỗi đó ở chế độ, ở hai quan niệm khác nhau của hai bên người phải chung sống.

Nói đến đây, Dững buồn rầu nghĩ tới việc riêng của chàng đối với gia-đình. Người nhà bùng lên hai cốc cà phê. Dững vừa cầm thìa khuấy đờng vừa nói:

— Biết bao nhiêu người chịu đau khổ yên lặng mà không ai biết. Loan cũng vậy. Nếu không xảy ra vụ án mạng này mà các báo nói đến, thì Loan cũng chỉ là một người yên lặng chịu đau khổ một đời...

Dững nghĩ thầm:

— Mình sinh ra làm trai nên đã có cái may thoát khỏi ra ngoài vòng.

Chàng hối hận rằng chính chàng đã vô tình ấy Loan vào nơi sâu khổ. Chàng lẩm bẫm:

— Cô Minh-Nguyệt, cô Lê-Hồng là những người đã chết rồi mà họ cũng nhân tâm không tha, còn mai nữa, chẻ bai, huống chi như bây giờ đối với Loan, một gái mới mà họ cho là đã định tâm giết chồng để thoát ly... Đối với những người tận tâm với chủ nghĩa đại gia-đình như thế, thì hẳn thuận với gia-đình là tốt, mà ngược với gia-đình là xấu, cái quyền sống riêng không thể kể đến được Phen này mà Loan được tha...

Dững đặt cốc vội hỏi:

— Anh chắc Loan được tha?

— Không chắc lắm. Nhưng nếu Loan được tha, thì đổ Loan yên thân được với họ. Anh tính Loan còn có thể nào sống lẫn với những người nệ cổ ấy được nữa. Mà những người này, ở xã-hội mình còn nhiều lắm. Loan thoát khỏi móng vuốt mẹ chồng, thoát khỏi tù tội, nhưng sự rầy vò cay nghiệt của cái xã-hội cũ kỹ này thì suốt đời Loan, Loan khó lòng tránh nổi.

Lúc Hoạch đi rồi, Dững ngồi đánh riêm châm thuốc lá hút. Còn một giờ đồng hồ nữa thì tòa bắt đầu xử. Dững định ngồi hút thuốc lá đợi đến giờ ra tòa án, nhưng chàng nóng ruột không sao ngồi yên được, cầm mũ ra phố chơi cho khuấy khỏa. Chàng có ý chọn những con đường vắng để khỏi gặp người quen và định đến tòa án



— Cũng may mà Loan không tự tử như bao nhiêu người con gái khác.

Chàng cất to tiếng bảo Hoạch:

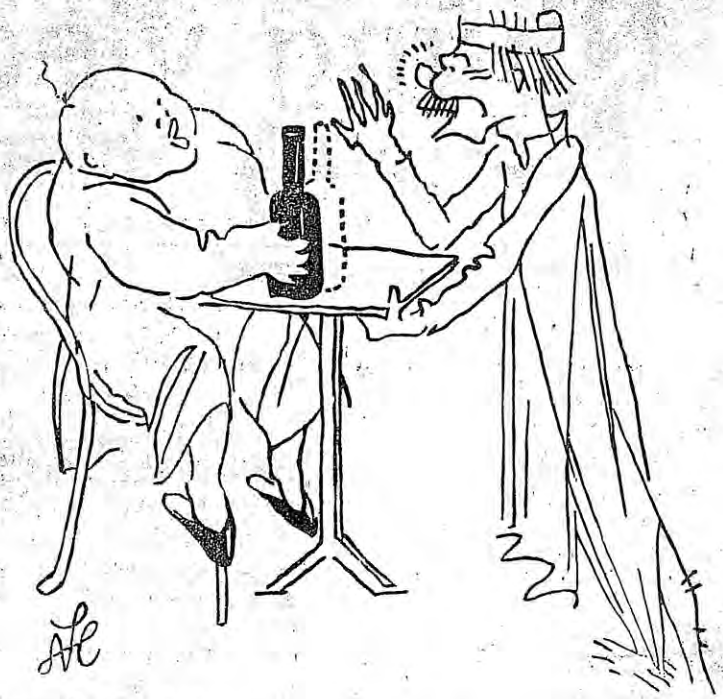
— Anh chắc còn nhớ việc cô Minh Nguyệt, cô Lê-Hồng tự tử. Đây, cách thoát ly thông thường của những cô gái mới.

Hoạch buồn rầu nói:

chậm một chút cho mọi người khỏi để ý đến. Chàng chỉ phấp phồng sợ việc của Loan lại hoãn đến phiên tòa khác; chàng không thể đợi được lâu, mà lần sau, không chắc chàng đã về được.

(Còn nữa)

Nhất-Linh



L.T. — Ô, hai chai rượu.

X.X. — Tôi giữ chai này, còn chai kia về phần bác.

VUI CƯỜI

Của N. V. Báo Hanoi

Ở tù

Lý Toét — Phải, cái phòng nhà tù này hẹp quá, chứ giá rộng nhiều hơn nữa để mình đem vợ con vào ở thì có phải là đỡ tốn không.

Của H. T. T. Saigon

1. Sạch hơn

— Ông làm ơn bán cho đôi bit-tốt. Người bán — Thưa bà, thứ đàn ông hay thứ đàn bà?

— Thưa đàn ông, cho chồng tôi.
— Thưa bà, bằng tờ hay bằng chỉ vải?

—
— Thưa bà, như của tôi dùng đây, có được không?

— Không! không! Sạch hơn kia!

2. Thuốc ngủ

— À, chị Tư, anh Trước ở nhà thuốc có mang thuốc ngủ lại cho tôi chưa?

— Thưa ông chưa.
— Vậy chị làm ơn chạy lại nói với anh ấy, nếu trong 15 phút nữa không mang thuốc lại, tôi sẽ ngủ mất không chờ nữa đâu!

Của Tiến Hanoi

Lý Toét ăn cơm tây

Ba Éch mời Lý Toét vào ăn cơm tây. Khi ăn, Ba Éch bày cho Lý Toét cách dùng dao, dĩa, nhưng Lý Toét lúng túng mãi không làm được, phát cáu nói: « Thôi, chả vớ! » Rồi quay lại bảo bồi: « Thầy lấy hộ tôi đôi dĩa. »

Được dĩa rồi, Lý Toét lại đòi nước mắm, nhưng Ba Éch lừ mắt, Lý Toét biết mình quỵch, giọng nói:

— À, mà thôi cũng được. Rồi gạt gù

nhắm rượu vang với đồ ăn lạ miệng, ra ý khoái lắm. Bỗng cụ nhìn Ba-Éch nói khẽ:

— Này bác Ba, ta gọi lấy com thối nhé, xem com tây com tiếc ra làm sao.

Của Đ. Làn Hanoi

1. « Kem » gì?

L.T. — Bác Xà q, ở tỉnh họ bán thứ « kem » đánh mặt thi trắng, mà sao lại còn thứ « kem » gì lại đen sì và vàng xoe nữa?

X.X. — « Kem » trắng để cho Tây đánh, « kem » vàng để cho... Annam đánh, còn « kem » đen để cho Tây đen đánh.

2. Ông nói gà...

— Bác có dầu không, hở?
— Bác hỏi để làm gì?
— Để tôi xin một ít.
— Rõ khéo! Dầu thì tôi hưởng, chứ bác là gì mà lại định xin xỏ!
— Rõ cái chị này làm bộ chữa! Xin một « lá dầu không » không cho thì thôi, làm gì mà nhặng lên!
— ???

3. Trái... ngược

— Khi ăn cơm, em có vô phép thầy me em không?
— Có ạ.
— Ừ, thế là em không vô phép.
— ???
— Còn em em, nó có vô phép không?
— Không.
— Nếu nó không vô phép là nó vô phép! Nó muốn không vô phép thì nó phải vô phép!
— ???

TRỪ ĐAU BỤNG MÁU — BỔ HUYẾT ĐIỀU KINH

Bạch Phụng Điều Kinh Hoàn số 37

Phụ-Nữ được mạnh khỏe đều nhờ nơi máu huyết. Nếu máu huyết tốt, kinh nguyệt điều, thì trong người khỏe khoắn, tráng kiện tinh thần, đầy sắn lan quế. Nếu máu huyết không tốt, kinh nguyệt chẳng điều, thì trăm bệnh đều sinh, khó mong thai nghén. — Thuốc Bạch phụng điều kinh hoàn là tiên đơn giúp Phụ-Nữ, chủ trị: Kinh nguyệt không điều, hoặc trời, hoặc sụt, hoặc 2, 3 tháng mới có một kỳ, hoặc một tháng có hai lần, hoặc gần tới kinh kỳ đau bụng dữ dội, hoặc tới kinh kỳ, huyết xấu ra ít, hoặc trong bụng có cục máu trắng lên, trứng xương đau bụng tức ngực.

Người phải các bệnh trên đây, trường phục Bạch phụng điều kinh hoàn, các bệnh đều hết, kinh nguyệt đặng điều. Khi kinh nguyệt được điều, thì tiếp trường phục Song liệu điều kinh hoàn số 7 là thuốc đại bổ huyết, cho phì mĩ, và mau có tai nghén. — Thuốc số 37 và số 7 giá 0\$80 mỗi hộp, dùng 5 hôm.

VÔ-VĂN-VAN ĐƯỢC-PHONG Thudaumoi (Nam-kỳ)

Đại lý—HANOI: Nguyễn Văn Đức, 11, Rue des Caisses — YÊN-BAY: Maison Phú Thọ, 8, Yên Lạc—PHÚ-LÝ: Bùi long Tri—NAM-ĐÌNH: Việt Long, Sau Chợ Cửa — TRƯỜNG—HONGAY: Hoàng Đào Qui—THANH-HÓA: Gi Long được phòng VINH: Sinh Huy, Rue Maréchal Foch—THÁI-BÌNH: Trần Văn Nhã, Maison Phúc Lai—TRÚC NINH HIỆU à ĐÔNG-ĐỘNG.

Có dự cuộc thi của C. P. A

Kể từ ngày 1^{er} Mars 1935, phòng thăm bệnh của bác sĩ Nguyễn-Hải sẽ dọn sang phố Thọ Ruộm số 35: n° 35, rues Jean Soler et Richaud (cùng một số nhà) Giây nói số 410.

BÁC SĨ

NGUYỄN HẢI

Kính cáo

Những việc chính cần biết trong tuần lễ

TIN NGOÀI BẮC

Đổi thể lệ việc xin giấy phép cầm lái ô tô hàng

Một đạo nghị định ngày 7-3 vừa rồi đã đổi lại thể lệ việc xin giấy phép cầm lái ô tô hàng. Người tài xế chỉ được làm nghề này nếu có đủ các điều kiện về sức khỏe định theo mệnh lệnh định theo nghị định này.

Cho thầu việc giữ xe đạp

Hanoi — Thành phố định cho gọi thầu việc giữ xe đạp ở trước các chợ, nhà ga, nhà bưu-điện, nhà Gò-đa, ... mà tới nay là mối lợi của một bọn trẻ con.

Đã có mấy người bỏ thầu việc giữ xe đạp ở chợ Đồng-xuân. Thành phố cho lấy mỗi xe một xu, hạn thầu là một năm.

Học-sinh được cấp học bổng sang Pháp, đi tàu không mất tiền.

Từ nay các học-sinh được cấp học bổng theo học bậc đại học Pháp được đi tàu sang Pháp và về không mất tiền.

Số phí tổn này do các xứ đã cấp học bổng ấy chịu (nghị định ngày 10-3-35.)

Những bị-cáo về vụ chém rụng 4 đầu được tha bổng

Haiduong. — Hồi 7 giờ chiều hôm 14/5 năm ngoái, 5 người lạ mặt vác dao vào nhà Trịnh-tu-Nghĩa làng Trung-lương. Hai-duong, chửi hết người nhà Nghĩa lại, rồi cầm dao lần lượt chém đầu Nghĩa cùng đầu 2 con và cháu Nghĩa rơi xuống đất. Trừ đàn bà và trẻ con được thoát nạn.

Trước tòa án, vợ Nghĩa có nhớ mặt hung-thủ, và nói là hai hên vẫn hiềm khích nhau. Nhưng vì không đủ chứng cứ buộc tội nên tòa đã tha bổng cho bị cáo nhập.

Làm tiền trình Khải định giá

Hadong — Tại một nhà phố Vĩnh-hồ, gần Ngã-tứ Sở, người ta mới bắt được hai cái máy làm tiền Khải-định giá, rất nhiều thau và trình đã đập thành rồi. Tất cả 5 người cùng tang-vật đã bị bắt đưa về Hanoi.

Thụt két 22.000p. của cuộc xô xô tương tế.

Sở sách tình lại xong, người ta đã rõ số tiền ông Lecat thiếu của cuộc xô xô tương tế là 22.000\$00

Luật sư Bernard xin tòa xử M. Lecat ở tòa Tiền hình.

Đông-dương bán than cho Ý (mỗi năm 30 000 tấn.

Theo một tờ báo của Anh ở Singapore, Ý vừa ký với Đông-dương một bản giao kèo mua mỗi năm 30.000 tấn than của Đ. D. Nhờ tờ giao kèo đó, Đ. D. có thể cạnh tranh nổi với Anh về than đá.

Hội làm phúc thánh Vicente

Một hội làm phúc do các các thanh-niên công-giáo chủ-trương đã được phép lập ở Hanoi. Hội này theo kiểu mẫu hội thánh Vicente ở Paris (Conférence de Saint Vincent de Paul à Paris) Mục-đích hội là giúp đỡ người nghèo-khổ, không phân biệt nòi giống và tôn-giáo.

HỘI VINCENTÊ

TIN KINH-ĐO

Chức « Tam phái ngự tiền văn phòng »

Ông Nguyễn-duy-Quang, người Bến-tre (Nam-kỳ) bạn học của đức Kim-thượng

khi ngài ở Pháp, vừa được bổ vào Kinh, lĩnh chức « Tam phái ngự tiền văn phòng » (attaché au Cabinet impérial).

Hoàng-thượng đặc ân tiền lương cho ông mỗi tháng là 180\$00

Bộ Xã-dân kinh tế lập tại bộ Lễ hiện thời

Huế — Bộ Xã-dân kinh tế có lẽ lập tại bộ Lễ hiện thời, cạnh bộ Lại và bộ Hình. Còn bộ Lễ sẽ dọn chung về với bộ Công.

Hội đồng Cứu-Tế giúp nạn dân

Hà-tĩnh và Đồng-hới

Ngày 11 Mars, Hội đồng Cứu-Tế giúp nạn dân Hà-Tĩnh và Đồng-Hới đã gửi vào Hội đồng Cứu-tế trung-trong ở Huế được một vạn đồng; đây mới là một phần tiền quyên được ở Bắc-kỳ.

HỘI CỨU-TÊ

TIN TRONG NAM

Cuộc bầu cử tại Hội đồng quản hạt

Saigon — Kết quả cuộc bầu cử lại ngày 17-3.:

Khu thứ nhất — Các ông: Võ-hà-Tri, Trần-văn-Khả.

Khu thứ hai — Các ông: Nguyễn-phan-Long, Huỳnh-văn-Chính.

Khu thứ ba — Ông Trương-công-Thận.

Khu thứ tư — Ông Phan-văn-Thiết.

Khu thứ năm — Ông Trần-trình-Huy.

Một người Pháp buôn thuốc phiện lậu bị bắt.

Saigon — Gần đây lính sở Thương chánh đã bắt được một người thanh niên Âu tên là D... đang bán hai ki-lô thuốc phiện lậu Vân-nam tại trước dinh Thống-đốc Nam-kỳ. D... đã bị bắt và chờ xét xử.

TIN ĐỨC

Hitler xé hiệp ước Versailles

Ngày 16-3 vừa rồi, Hitler đã đạt cho dân chúng một tờ tuyên cáo hủy hiệp ước Versailles và nước Đức quả quyết tự do hành động.

Chính phủ Đức đã phát biểu cương bách dân đầu-quân.

Chính phủ Pháp đã gia hạn việc đầu-quân lên hai năm.

TIN PHI CHÂU

Ý muốn chiếm Abyssinie.

Thủ tướng Mussolini đã phái mấy mươi ngàn quân và súng đại bác sang đóng ở biên giới Abyssinie, một nước da đen độc lập ở Phi-châu, chỉ chực chiếm nước ấy. Abyssinie đã tuyên bố kháng cự đến kỳ cùng với Ý, nếu Ý định chiếm nước mình, tuy dân số chỉ có 6 triệu người.

Ông Renard Toàn-quyền thuộc địa Pháp ở Phi-châu bị thiệt mạng về nạn máy bay

Ông Renard, Toàn quyền thuộc địa Pháp ở Phi-châu cùng phu nhân và thiếu tá Bomingue, đại úy Gaulard, phó quân Ditle và hai người tùy-tòng, đáp máy bay từ Brazaville gặp bão, đều thiệt mạng. Tại Đông-dương, các công sở đã kéo cờ để tang ông Toàn quyền Renard.

CINÉMA PALACE

Le Meilleur Spectacle de Hanoi

TUẦN LỄ NÀY — Chiếu phim:

CHANSONS DE PARIS

Chuyện phim rất vui và cảm động do hai tài tử: Georges Thill và Armand Bernard sắm vai chính. Xin kính mời các ngài mau mau lại nghe những điệu hát mê hồn của kếp hát trứ danh Georges Thill, những điệu hát tối tân du dương thánh thót như đưa hồn vào cõi mộng; phim những tiếng hát của thành Paris chỉ còn chiếu đến thứ ba 2 Avril nữa là hết.

CINÉMA TONKINOIS

PARLANT ET SONORE

Từ thứ sáu 29 Mars đến thứ ba 4 Avril 1935
Ngày nào cũng chiếu buổi ban ngày từ 5 giờ 30, chứ chủ nhật bắt đầu từ 5 giờ. Thứ năm và chủ nhật có chiếu hai buổi *matinée scolaire* bắt đầu từ 2 giờ.
Chiếu phim.

LA BATAILLE

Một phim mà các bạn đang mong đợi do những tài tử trứ danh mà các bạn rất yêu: Charles Boyer, Annabella, Roger Karl, Betty Stockfeld và Inkijinoff sắm vai chính. Phim quay ở bên Nhật Bản, phỏng theo quyển trường thiên tiểu thuyết của nhà văn sĩ Claude Farrère. Một phim chưa từng thấy có: có những trận đấu chiến trên mặt bể trông đúng mình giết số; người chết, tàu ngầm đắm, những phong cảnh lạ bên Nhật Bản. Các ngài đến xem phim này rồi ra muốn xem đi xem lại mãi không thấy chán vì là một cuốn phim tuyệt-tác không phim nào sánh kịp.

Hội Vạn-Quốc Tiết-Kiệm

(Hội tư bản lập theo nghị định ngày 14 tháng tư năm 1916)

Vốn của hội đã nộp đủ cả rồi là:

4.000.000 lượng bạc Thượng-Hải và 8.000.000 quan tiền Pháp

XỔ SỐ HOÀN VỐN CHO PHIẾU TIẾT-KIỆM

Mở ngày 28 Février 1935

Chủ tọa: Ông SOULET Tổng lý nhà Pháp-hoa ngân hàng ở tại Saigon

Dự kiến: Các Ông: NGUYỄN VĂN THINH, TRỊNH HỮU KHANH

Cách thức số 2 — Bộ số 734		
16747	Ông Lê văn Biên ở Thái-bình đã góp 52\$ nay được lĩnh về.	\$ 500,00
8226	— Phạm văn Quỳnh, 53, phố Hàng Giầy, Hanoi đã góp 46\$ nay được lĩnh về.	250,00
7211, 12354, 13642 — Ba phiếu này không đóng tiền tháng, không được dự phần số số trên đây		
Cách thức số 3 — Bộ số 1044		
1214	Bà Nguyễn thị Thanh ở Gocong đã góp 576\$ nay được lĩnh về	1.000,00
2817	Ông Hộ viết Luân ở Vinh đã góp 20\$ nay được lĩnh về	125,00
Cách thức số 3 — Xổ số chia tiền lợi		
458	Ông Geiler ở Saigon	402,68
Cách thức số 5 — Hoàn vốn gấp bội		
4135	Ông Phan văn Hao ở Sadek đã góp 9\$ nay được lĩnh về	1.000,00
Cách thức số 5 — Hoàn nguyên vốn — Bộ số 2220		
10135	Ông Phu Bat ở Rach Gia đã góp 20\$ nay được lĩnh về.	500,00
19581	— Mai Hoa ở Tuy Hoa đã góp 5\$ nay được lĩnh về.	500,00
6437	Bà Tiên thị Thanh ở Rach Gia đã góp 9\$ nay được lĩnh về	200,00
8314	Phiếu Vo Danh ở Saigon phiếu đóng tất một lần nay được lĩnh về.	306,00
1904	Ông Hoàng văn Triều làng Phương Liệt, Huyện Hoàn Long Hadong đã góp 8\$ nay được lĩnh về	200,00
14019, 3788, 7280 — Ba phiếu này không đóng tiền, không được dự phần số số trên đây		
Cách thức số 5 — Xổ số miễn góp — Bộ số 964		
11448	Ông Phương tuat Tai ở Saigon có phiếu	500,00
15172	Nguyễn khắc Thông ở Phú Thọ có phiếu	500,00
9100	Sam phan Hạo ở Cantho có phiếu	200,00
11971	Marigny ở Saigon có phiếu	200,00

Mỗi phiếu trúng ra trong cuộc xô xô số trên đây đều được đổi ra một phiếu lãi góp y số vốn mua, không phải đóng tiền tháng nữa và có giá bán lại liền và được đủ 3 cuộc xô xô số mỗi tháng về hạng phiếu số 5.

910, 12118 — Hai phiếu này không đóng tiền không được dự phần xô xô số trên đây. Số tiền hoàn vốn gấp bội cho phiếu số 5 về tháng ba tây định là 5.000\$ và sẽ mở vào ngày thứ năm 28 tây

Các bạn nhớ xem
những quảng cáo dự
cuộc thi của C.P.A.

THORADIA

Sắc đẹp là biểu hiệu của sức khỏe

Sửa-trị sắc đẹp là thuộc về y-được-khoa. Thủ-trang-sức nào không có tính cách sửa-trị thì dùng vô hiệu quả.

Chỉ có được-sĩ mới có quyền bán thủ-trang-sức có tính cách sửa-trị — Bởi vậy những cách chế hoá theo phương-pháp Tho-Radia vừa tôn sắc đẹp, vừa sửa-trị, chỉ có tại các tiệm bào chế.

Vì có chất Thorium, chất Radium, chất Titane và chất baume du Péricur chế-hoà, theo cách của Bác-sĩ Alfred Curie, nên kem, phấn và sà-phòng Tho-Radia dùng rất công hiệu cho sắc đẹp và làm cho da dễ được tươi-linh luôn.



ÉT truyện ma, họ
kể sang truyện
trộm cướp. Một
người nói:

— Cướp thì rất
tâm thường.
Chúng chỉ cậy
số đông rầm rộ
kéo đi phá

phách Nghe hẳn một phát súng chỉ thiên
ở tận đằng xa, đã chạy như đàn vịt...

— Phải, trộm mới đáng sợ. Một mình
lên vào nhà người ta. Làm sao cho chó
không sủa, cho dấy tờ không biết, đi
trong buồng tối, sao cho không đụng
chạm bàn ghế, đồ đạc, nhờ chủ nhà
thức giấc, bắt chước sao cho hết tiếng
chuột chạy, nằm im ở một số kín cho
người ta không trông thấy mình...
Thực là một nghệ thuật... rất phiền
phức.

Mọi người cười ồ:

— Ăn trộm là một nghệ thuật?

— Một nghệ thuật hẳn chứ. Đây tôi
nói nghệ thuật vì nghệ thuật, xin đừng
ai đụng chạm tới vấn đề luân lý xã-
hội.

— Nhưng bắt trộm cũng là một nghệ
thuật, nghệ thuật vì nghệ thuật mà
vẫn ở trong phạm vi luân lý xã-hội.

Câu trả lời nhỏ nhẹ khoan thai khiến
ai nấy đều quay lại. Người vừa nói là
một ông già ngoài sáu mươi tuổi, vẻ
mặt răn rỏi hồng hào tuy hai má đã
răn reo, và mái tóc, chòm râu đã bạc.
Thực là một ông lão quốc thước. Có
người hỏi:

— Thưa cụ, hẳn là cụ biết nhiều câu
truyện lý thú về cách bắt trộm.

Ông già mỉm cười, ung dung nói:

— Không, truyện lý thú thì tôi
không biết. Nhưng tôi có bắt được
trộm một lần.

Mọi người reo mừng:

— Ô! khá lắm nhỉ!

— Bắt được bao giờ, thưa cụ?

— Chắc hồi đó cụ còn trẻ?

— Cụ bắt bằng cách nào thế?

Chờ cho im lặng hẳn, ông cụ bắt
đầu kể:

— Ba năm trước...

Một người kinh ngạc hỏi lại:

— Mới ba năm nay thôi?

Như không để ý đến kẻ ngắt lời
mình, ông già kể tiếp:

— Ba năm trước... Nhưng nếu tôi
không tả rõ nếp nhà tôi ở thì các ông
khó lòng mà hiểu được. Nhà tôi ở phố
hàng Giấy, chia ra ba ngăn. Ngăn ngoài,
một gian nhà, cửa bức bàn, không có
gác, là một ngôi hàng bán mật, vì tôi
buôn mật. Qua một cái cửa vào ngăn
giữa, chỗ tôi ở. Ngăn này có hai căn
gác nhỏ thấp, từng dưới thông nhau
thành một gian phòng dài, kê cả cái
sân có mái nối liền hai nhà lại với
nhau. Trong cùng là ngăn bếp.

BẮT TRỘM

« Xưa kia, nghĩa là trước khi xảy ra
vụ trộm, vẫn có vợ chồng thẳng cả ở
cùng nhà với tôi. Nhưng nó vừa đến
hạn phải đi làm giáo học trên
thượng-du hai năm. Thành thử trong
căn nhà rộng rãi ấy, chỉ có mình tôi,
với một đứa cháu gái ngồi coi hàng và
một thằng ở trông nom quét dọn cùng
là gánh nước làm cơm.

« Tôi đến, thằng
Tí — tên thằng ở —
thu xếp đóng cửa
hàng rồi vào ngủ
trong bếp. Đó là
một thói quen trong
các nhà buôn bán.
Vì để nó ngủ ở ngoài
hàng, sợ đêm hôm
nó mở cửa đưa
trộm cướp vào nhà.
Ở ngăn giữa thì gian
ngoài có giường
ngủ của tôi, — một
cái sập gụ, — gian
trong, giường ngủ
cháu Thu mới mười
bốn tuổi. Còn trên
gác thì vẫn bỏ không
từ ngày vợ chồng
con tôi đi xa vắng.

« Tôi kể dài dòng
như thế cũng biết
là làm khó chịu cho
các ông lắm, nhưng
tôi đã nói, nếu
không tả rõ ràng
chỗ ở ra thì các ông
không hiểu được.

« Nửa đêm hôm ấy... tôi bỗng thức
giác... Không hiểu sao, hình như tâm
linh vụt báo cho tôi biết nhà có trộm,
tuy đêm khuya vẫn im phăng-phắc.
Lắng tai nghe... hai con chuột đuổi
nhau. Tôi mỉm cười lấy làm tự thẹn
về cái tinh nhút nhát và hay ngờ vực
của tôi. Nhưng giữa lúc toan trở
mình quay mặt vào phía trong, thì ở
một ngăn tử đứng kẻ ở một góc nhà,
tôi thấy lóe một tia sáng rất mau như
cái chớp loáng. Tôi định thần nhìn kỹ
về phía cái tử ấy mà tôi dùng để chứa
tiền nong cùng là các đồ quý giá. Dần
dần, dưới ánh ngọn đèn hoa kỳ hiện
ra hình lờ mờ một người lực lưỡng...»

Một người nghe truyện hỏi:

— Cụ hồ hoán lên chứ?

— Không. Các ông tính nhà vắng,
cháu thì nhỏ, mình thì già, mà tên
trộm thì khỏe, và thế nào nó chẳng có
khí giới để phòng thân. Thấy động,
chẳng biết gì nó hãy thì cho mình một
nhát dao đã... Vì thế, tôi nằm im, lim

dim cặp mắt nhìn qua cái màn sô...
Tên trộm quay đầu lại, có lẽ nghĩ ngợi
điều gì, rồi se sẽ... se sẽ... khép hai
cánh cửa tử lại... Một tiếng chuột rúc...
tên trộm biến mất...

« Tôi đã toan dậy, nhưng vẫn còn sợ
hãi, do dự...

« Bỗng có tiếng động ở trên mái nhà
cầu, tôi ngược mắt nhìn: một màu

giấy thừng lòng
thông đang từ từ
kéo lên. Thì ra tên
trộm rờ mái nhà,
thả giấy leo xuống...

« Tôi toan hô hoán
kêu trộm. Nhưng
chợt nghĩ ra làm
thể vô ích. Một kẻ
có gan rờ mái ngói
thả giấy vào một
nhà lạ thời khi nó
ra thoát rồi, có tài
thánh cũng không
đuổi kịp nữa. Và
trong tử, hiện tôi
cũng không có
nhiều tiền. May
cho tôi biết bao,
những món tiền họ
ban chiều tôi đi thu
chưa ai chịu nộp
hết.

« Vì thế tôi bình
tĩnh yên lặng nằm
ngắm tên trộm lạ
lùng kia đặt lại rui,
lộ lại ngói. Tôi
nói lạ lùng là vì nếu
nó là một tên trộm

tâm thường thì không khi nào nó
thèm lộ lại mái nhà cho người mất
trộm...»

Một người cười nói:

— Mà cụ cũng lạ lùng lắm nữa. Mất
trộm mà còn tò mò nằm nhìn xem kẻ
trộm lộ lại mái nhà ra sao.

Ông lão mỉm một nụ cười rất có
duyên:

— Phải, quả tôi cũng có tính hơi
tò mò. Khi thấy yên lặng hẳn, tôi mới
dậy vậ đèn. Cái tử vẫn đóng khít, mà
vẫn... khóa. Thì ra, các ông ạ, giữa
lúc chuột rúc là lúc chú trích vậ
khóa đấy. Tôi mở tử ra coi, các vật
không suy suyền một li. Tám tờ giấy
bạc một đồng và một đồng hào rời
vẫn còn y nguyên. Tôi soát lại nhà
một lượt, tịnh không mất một tí gì
gọi là có.

« Tôi liền tắt đèn ngồi suy nghĩ:
« Tên trộm kỳ quái thực! Khó khăn
lắm mới vào lọt được nhà mình, thế
mà lại chịu ra không. Hay là... »

« Tôi chợt nhớ tới thằng Tí. Tôi vẫn
ngờ rằng nó gian và vẫn định bụng
đuổi nó đi. Buổi sáng, tôi lại bảo nó
coi nhà để tôi đi thu tiền họ. Thì ra nó
biết mỗi kỳ số tiền họ tôi thu về có tới
hơn nghìn bạc, nên nó đi báo với
đồng đảng của nó. Tôi đoán chắc điều
đó là đúng, vì lúc ban chiều thằng Tí
xin phép tôi đi chơi mãi gần tối mới về.

« Biết vậy, tôi tảng lờ như không xảy
ra sự gì hết. Rồi ba hôm sau, tôi lại đi
thu tiền họ, đem về rờ la liệt ra giường
đếm đi, đếm lại. Thằng Tí đi qua, vờ
nhìn thẳng, nhưng tôi cũng nhận thấy
nó liếc tới những tập giấy bạc của tôi.

« Chiều hôm ấy, không đợi đề nó
xin phép, tôi liền sai nó vào Hào đồng
đưa một bức thư cho một người bạn,
và dặn nó ngủ lại đó một đêm, mai về
cũng được. Thôi, anh nhỏ sung sướng
như mở cờ trong bụng. Đã có dịp đi
báo đồng đảng, mà chính đêm chủ
mất trộm, mình lại ở xa nhà những
mười mấy cây số, còn ai ngờ vực
được mình nữa...

« Đêm đã khuya tôi tắt hết đèn, nằm
chờ đợi...

— Chờ kẻ trộm à, thưa cụ?

— Chứ còn chờ ai nữa!... Mãi vào
khoảng hai giờ sáng, mới có tiếng động
ở trên mái nhà cầu. Tôi cười mỉm
mỉm mừng thầm... Đêm khuya thanh
vắng mà lại đã biết trước, nên tôi nghe
rõ tiếng đặt từng viên ngói một...

« Bỗng rơi bồm một tiếng thực to.
Tôi vờ hỏi:

« — Cái gì thế, mày?

« Rồi vờ trở mình quay mặt vào
phía trong.

« Một lát lại có tiếng « phòm phộp »
như ai cố sức rút chân ở trong bùn ra.
Tôi quay ra nói một mình: « Quái!
Đề nhà có ma chẳng? » Nhưng tôi vẫn
không dậy.

« Cứ thế trong hơn một giờ đồng hồ,
hễ chung quanh im lặng thì tôi nằm
yên, hễ hơi có tiếng động chạm là tôi
lại cất tiếng hỏi.

« Về sau, ý chừng chú trộm ta hiểu
thấu mưu cao của già này, nên đành
chịu hàng:

« — Lạy cụ, con xin cụ ra ơn cứu
con với, cou phục cụ lắm rồi.

« Tôi vẫn còn vờ:

« — Ô hay! Đề nhà có trộm!

« Tôi liền dậy vậ hết cả đèn điện
lên. Ba gian nhà sáng trưng.

« Ở gian nhà cầu, trong một cái
kiệu cao quá hai thước và miệng rộng
bằng miệng cái vại lớn, một cái đầu
trọc với cái mặt tái mét, hai con mắt
thao láo, sợ hãi. Hai bàn tay thì cố
vùi lấy miệng kiệu cho người khỏi
chìm lìm.

« Tôi lại gần, kêu:

« — Trời ơi! Ai tình quái lại vào
đứng trong kiệu mặt thế này? Còn gì
là mặt của tôi nữa!

(xem tiếp trang 14)

Có dự cuộc thi của C. P. A.

HUNG-KY

SỐ 8, PHỐ CỬA ĐÔNG HÀNG GÀ, HANOI — Giấy nói số 347

NHÀ MÁY LÀM CÁC THỨ GẠCH TÂY, NGÓI TÂY

NHÀ MÁY GẠCH HIỆU

HUNG-KY

có đủ các thứ máy móc tối tân để làm các thứ
gạch ngói rất tốt có thể đi trên không vờ

CÁC THỨ GẠCH NGÓI HIỆU

HUNG-KY

Đều làm bằng đất sét xanh và đất sét
trắng rất tốt mà bán giá rất hạ

Chỉ trong BA THÁNG có thể biết CẤT quần-áo lấy
một cách thành-thuộc. Muốn được như thế xin
mời đến ghi tên theo học lớp giấy cắt của ông

ĐỖ-HỮU-HIỆU

Diplômé de l'école Internationale de coupe de Paris
41, Rue des Chanvres, Hanoi

THEO LỚP NĂM NGOÀI, HIỆN NHỮNG ÔNG:

1. Khuê đã mở cửa hiệu ở Đập-cần. — 2. Mậu ở
Tourane. — 3. Thành ở Nam-định còn những ông khác
đều giúp việc ở các tiệm may lớn ở các tỉnh.

hạt đậu đụn

Ở đâu thêm ra

Tiếng Dân số 770, bài « Binh lực của nước Nga ở Viễn đông » :

«... Trần Nhật-Nga (quân chủ) năm 1904-1905, bên Nga có 320.000 lính, đến lúc sau cùng, nghĩa là khi quân Nga hoàn toàn thất bại, chỉ còn có 500.000 người...»

Có 32 vạn lính mà lúc hoàn toàn thất bại chỉ còn có 50 vạn người, nghĩa là thêm ra những 18 vạn nữa.

Chắc trong quân đội Nga thời ấy có đủ hai giống đực và cái. Thế thì hèn gì mà chẳng đẻ thêm ra 18 vạn.

Trung Bắc Tân Văn số 5372 ra ngày 27-2-35, tin « Ng-thái-Toàn đã bị bắt » :

«...Chẳng biết bản sao nghị định kia có thật không, nếu không thì Toàn chẳng những phạm tội lừa đảo, còn can tội giả mạo, vẫn thư nữa...»

Nếu không Toàn còn can tội giả mạo văn thư : nếu bản sao nghị định kia có thật, thì chắc hẳn Toàn sẽ được vào can!

Lấy tàu

Bắc hà số 1, Con đường về» của Lê-Thăng :

«...Bài này là một tờ nhật ký của tôi, khi tôi lấy tàu Athos II về Đông-dương...»

Không trách được, văn ông nghệ có khác ! Ông nói lấy tàu, nghĩa là đáp tàu, cũng như ông Nguyễn Hải nói soạn sửa. Thế mà nhiều người còn phàn nàn rằng tiếng Annam nghèo !

Bặng bá Lánh

HỘP THƯ

Đọc giả gửi bài Thi nói khoác, vui cười, nhất hạt đậu đụn, xin viết riêng ra lưng tờ, dù bỏ chung vào một phong bì, mà trên tờ nào cũng xin đề tên và địa chỉ.

P. H.

NHÀ XUẤT BẢN « ĐỜI NAY »

ương in ;

Vàng và máu của Thế-Lữ

(in lần thứ 2)

Đoạn tuyệt của Nhất-Linh

và

Giọt đường gió bụi của Khái-Hưng



Trong đám rước có hai con đi đánh bông, vậy đâu một con nữa ?

CUỘC THI ĐẶC BIỆT CỦA

BÁO TÂN THỜI

Hai cuộc thi "Tranh "khôi-hài" và "Đoàn-thiên-tiểu-thuyết" của bạn đồng-nghiệp « TÂN-THỜI ». Người nào cũng đều có thể dự, khỏi tốn kém gì cả

GIÁ TRỊ HAI PHẦN THƯỞNG BẰNG NHAU

(NGHĨA LÀ PHẦN THƯỞNG NHẤT VỀ CUỘC THI TRANH KHÔI-HÀI 30\$ THI PHẦN THƯỞNG NHẤT VỀ ĐOÀN-THIÊN TIỂU-THUYẾT CŨNG 30\$...)

- PHẦN THƯỞNG NHẤT: 30\$ 1 năm báo « Saigon » và 1 năm báo « Tân-Thời ».
- NHÌ : 20\$ 1 năm báo « Saigon » và 1 năm báo « Tân-Thời ».
 - BA : 15\$ 1 năm báo « Saigon » và 1 năm báo « Tân-Thời ».
 - TƯ : 1 năm báo « Saigon » và 1 năm báo « Tân-Thời ».
 - NĂM: 6 tháng báo « Saigon », 6 tháng báo « Tân-Thời » và một cái đồng hồ.
- 5 PHẦN THƯỞNG SAU HẾT: Mỗi phần thưởng 3 tháng báo « Saigon » và ba tháng báo Tân-Thời.

Bài và tranh dự thi

hãy gửi về báo-quán TÂN-THỜI

37. ĐƯỜNG COLONEL GRIMUAD, SAIGON

Muốn hiểu thể lệ cuộc thi này được rõ ràng hơn, hãy đọc TÂN-THỜI từ số 4, 5 và những số tiếp theo đều có đăng

Có dự thi cuộc thi của A. P. C.



KEM 789

TÂM SỰ CỦA MỘT VI-HÒN-THÊ

“Bạn trai cần...”

Thực ra, cái gì làm cho đàn-bà trở nên khuyh-thành ?

Dù các bà, các cô, có thân-thể đẹp, quần áo sang, nhiều đức-tính hay và biết tề gia, nội trợ, đi chằng nữa, song nếu các bạn không có màu da kiều-diễm, thì tôi giám chắc không bao giờ các bạn có thể biểu-lộ được hết những cái đặc-diễm của bạn trước một bạn-trai mà các bạn hằng mơ tưởng,

Trước hết thì bao giờ bạn trai cũng bị siêu-lòng vì sắc đẹp. Khi mà tôi nói với các bạn gái của tôi rằng: muốn cho da-dẻ được trắng-trẻo đẹp đẽ, rất dễ, thì các bạn tôi rất lấy làm ngạc-nhiên. Đã mấy năm nay tôi rất tin dùng thứ KEM TOKALON màu trắng mà không mờ. Vì thứ kem đó rất trắng, rất bõ cho da-dẻ, rất mịn mà không sinh hại. Thứ kem đó có thể làm mất những nốt chàm-hương và nốt rần và làm cho màu da sạm trở nên sáng-sủa tươi-tĩnh. Tôi dám chắc rằng sự màu-nhiệm của KEM TOKALON màu trắng sẽ giúp bạn gái dễ làm siêu lòng người bạn trai mà mình thương yêu.

ARDOISES FACTICES QUADRILLÉES

BẢNG ĐEN: 17 x 25 m/m giá 0\$10

(CARTON) : 18 x 27 m/m giá 0.12

BÁN LẺ KHẮP CÁC HIỆU SÁCH CÁC TỈNH

Mua buôn { SAO-TRI, Hanoi

? ? { NAM-TÂN, Haiphong

Vệ-sinh

Hiệu COIFFURE nào biết quý khách, biết chiều khách, biết theo phép vệ-sinh chỉ dùng toàn phần “CON GÀ” chăm vừa chằng mát thơm, không bị hơi giao, không lây hắc-lào.

Muốn được một mối lợi to: thì các nhà buôn nên dự cuộc thi quảng cáo đẹp của

C. P. A.

vì nhiều người sẽ biết đến cửa hiệu mình

Nhớ xem thể-lệ ở Phong-Hóa số 135, 136

VIÊN-DÔNG TỒN-TÍCH HỘI

HỘI TƯ-BẢN SÉQUANAISE THÀNH BA-LÊ LẬP NÊN
 Công-ty vô danh hùn vốn 4.000.000 phật-lãng một phần tư đã góp rồi
 Hội đặt dưới quyền kiểm-sốt của Chính-phủ Toàn-quyền Đông-Pháp
 Đăng-bạ Hanoi số 419

GIÚP NGƯỜI ĐÈ DÀNH TIỀN

Tổng cục ở Hanoi — 32, phố Paul-Bert — Giày số 892
 Sở Quản-lý ở Saigon — 68, đường Charner — Giày số 1099

BẢNG XỔ SỐ HOÀN TIỀN THÁNG FÉVRIER 1935

Mở ngày 27 Fevrier 1935, hồi 10 giờ sáng tại sở Tổng-cục ở số 32 phố Paul Bert, Hanoi
 do ông de Prat, đại-biểu của hội Séquanais Paris và ông Long, chủ toạ, ông Hoàng-
 kim-Ngọc và ông Nguyễn-Mỹ dự-toạ cùng trước mặt quan Kiểm-Sát của Chính-Phủ

SỐ PHIẾU HÃ TRÚNG	DANH SÁCH CÁC NGƯỜI TRÚNG SỐ	Số tiền hoàn i
Lần mở trước: Hoàn vốn hội phần		
25.774	Phiếu này không được hoàn lại vì tiền tháng chưa đóng	
40.486	Phiếu này chưa phát hành.	
Lần mở thứ hai: hoàn nguyên vốn		
2.660	M. Nguyễn-văn-Trung ở Saigon đã góp được 90\$ trúng lĩnh về	1.000 \$ 00
8.927	M. Ly-trung-Thọ ở Faifoo đã góp được 32 \$ 00 trúng lĩnh về	500 \$
18.710	Mme Ngô-thị-Minh ở Gocong đã góp được 7 \$ 00 trúng lĩnh về	200 \$
29.975	M. Som Chuop ở Kandal đã góp được 2\$ trúng lĩnh về	200 \$
30.714	M. Phieu-Pong ở Battambang đã góp được 2\$50 trúng lĩnh về	500 \$
Lần mở thứ ba: khởi phải đóng tiền tháng		
Những người có tên sau này trúng số được lĩnh phiếu miễn trừ, trị giá kê ở cột thứ hai, có thể bán lại ngay theo giá tiền kê ở cột thứ nhất:		Cột thứ nhất
2.509-5	M. Nguyễn-văn-Thư ở Saigon đã góp được 18\$00	107\$ 20
3.931	M. Nguyễn-văn-Cap ở Bacninh đã góp được 85\$00	534\$ 80
7.795	M. Lê-huynh-Tien ở Châudoc đã góp được 30\$00	262\$ 00
9.231	M. J. B. ở Hanoi đã góp được 60\$	521\$ 00
12.552	M. Tôn-thất-Hoàng ở Quảng-trị đã góp được 10\$00	144\$ 00
18.500	M. Nguyễn-văn-Xuyen ở Hanoi đã được góp 7\$00	1 2\$ 800
21.029	Mme Ho-thị-Hiên ở Saigon Khanh-hoi đã góp được 15\$	256\$ 00
25.346	M. Pang-Son ở Soctrang đã góp được 10\$00	254\$ 00
28.955	M. Vo-văn-Loi ở Saigon đã góp được 2\$00	100\$ 80
30.067	M. Trần-Quan ở Lê-thuy gần Bônghoi đã góp được 2\$	100\$ 80
		Cột thứ hai

Những phiếu sau này: 5681-B (Bentre)—10.628 (Thudaumot)—13261 (Bien-Hoà)—15.398 (Bắc-Ninh)—23.416 (Sadec)—23.004 (Tây-Ninh)—2500-1 (Saigon)—2500-2 (Hue)—2500-3 (Saigon)—2500-4 (Govap)—15.181 (Cantho)—không được dự các cuộc xổ số vì tiền tháng chưa đóng.

Bản kê xổ số tháng Janvier 1935 có chỗ nhầm: Phiếu số 19713 trúng kỳ số số miễn trừ đã để nhầm là được dự cuộc xổ số, nay vì tiền tháng chưa đóng nên xóa bỏ.

Kỳ xổ số sau định vào ngày thứ sáu 29 Mars 1935, hồi 9h, tại sở Quản-Lý Cochinchine Cambodge: 68, Đường Charner, Saigon.

Món tiền hoàn về cuộc xổ số to nhất kỳ tháng Mars 1935 định là:
 5.000 \$ cho những phiếu 1000 \$ vốn
 2.500 \$ " 500 \$ " "
 1.000 \$ " 200 \$ " "

Bản hội cần nhiều Đại-lý và Kinh-Ký có giấy chứng chỉ tốt, hỏi tại Tổng-Cục 32, Rue Paul Bert, Hanoi.

Có dự cuộc thi của C. P. A.

NẾU NGÀI MUỐN MUA
HÀNG TỐT, ĐẸP, GIÁ HẠ
 NÊN LẠI NGAY
VẠN-TOÀN
 95, PHỐ HÀNG ĐÀO — HANOI



GIẤY ĐÓNG SẴN đủ các kiểu tân thời: 934, nhiều thứ da mới rất đẹp và bền, để da tây hoặc để cao xu, đủ cỡ số chân từ 36 đến 42 để các ngài chọn cho được vừa ý, khỏi đau chân. Ngài nào ở xa không tiện về Hanoi xin viết thư về hỏi Catalogue 1934-1935 hoặc cho người nhà về mua hộ, nếu rộng chật không vừa ý có thể mang về đổi được cho thật bằng lòng mới thôi, bản hiệu xin vui lòng chiều ý các quý khách. Giá từ 3\$50 trở lên. Cùng một giá, giày của bản hiệu bao giờ cũng tốt, đẹp và bền hơn mọi nơi vì bản hiệu cốt bán cho nhiều và được lòng tin cậy của quý khách. **GIẤY ĐO CHÂN** xin tùy kiểu tính giá phải chăng.

Dự cuộc thi quảng cáo đẹp

CỦA

C. P. A.

(COMPTOIR DE PUBLICITÉ ARTISTIQUE)

80, Grand Bouddha, Hanoi - tél. 874



là một mối lợi to: vì nhiều người

= sẽ biết đến cửa hiệu mình =

Nhớ xem thẻ-lệ ở Phong-Hóa số 135, 136



SỮA NESTLÉ

== Hiệu con chim ==



SỨC MẠNH CỦA TRÉ CON
 BAO THẦU CHO CHÍNH-PHỦ PHÁP

ĐỘC QUYỀN BÁN: cho các nhà thương, các nhà hộ-sinh và các nhà thương binh, v. v.

Ở KHẮP ĐÔNG-DƯƠNG



Việc

PHÁP LUẬT

Muốn được việc một cách mau chóng và đỡ tốn tiền, nên bàn trước với ông **TRẦN-ĐÌNH-TRÚC** Luật khoa cử nhân một nhà chuyên môn về pháp luật đã lâu năm (Việc kiện cáo, mua bán, chia của v. v.)

SỐ 5, HÀNG GIA CŨ. RUE DES CUIRS, HANOI (Cạnh bãi chợ Hàng Gia cũ)
 BUỔI TỐI CŨNG TIẾP KHÁCH TỪ 8 ĐẾN 9 GIỜ